

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 655

JACK STEELE

20 CENT

Met beide handen greep hij den hond, die hem aan de keel hing in den strot.

NIEUWE SERIE.

JACK STEELE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Noordwaarts.

De winter was al ver gevorderd in de streken van het hooge noorden, toen Raffles, Henderson en Brand naast hunne slede voortrokken over de hardbevoren sneeuw, waarin de ijzers van de slede nauwelijks eenig spoor achterlieten.

De tien honden trokken ijverig, nu en dan knorrend, de vrij zwaar beladen slede achter zich aan, en de beide dieren, die het dichtst bij het voertuig liepen, zorgden er wel voor, dat er een goede gang in gehouden werd. Dat ging op een heel eenvoudige wijze. De twee achterste honden, bevreesd dat de slede hen zou inhalen en pijn doen, haptten in de achterpooten van degenen die voor hen liepen, en die gaven dat zonderlinge sein aanstonds door, totdat het de voorste honden bereikte.

Maar ook een kort bevel van Raffles' lippen was voldoende om den gang te versnel-

Raffles 655.

len, wanneer de slede tegen een lage helling moest worden opgetrokken.

Sedert vier dagen reeds volgden de drie avonturiers de boorden van den Joekon, en zij hoopten binnen weinige uren Dawson te bereiken, voorloopig het einddoel van hun tocht, en waar zij den jongen pelsjager Jack Steele en zijn jong vrouwtje Molly wilden bezoeken, om dan met hem gedurende eenigen tijd te gaan jagen — ten minste wanneer hij al niet vertrokken was om zijn vallen te gaan zetten, en zich meester te maken van de kostbare pelsdieren.

Er was dus ruimschoots aanleiding om haast te maken, en Brand betreurde het, dat er zich onderweg talrijke onvoorziene gebeurtenissen hadden voorgedaan, die Raffles hadden opgehouden. Zonder die voorvallen

zouden zij zeker Dawson reeds lang bereikt hebben.

En onder het voortgaan dacht Brand over al die avonturen, sommigen zonderling en ongelooflijk, die hen als het ware vergezeld hadden van het oogenblik af, dat zij op het noordelijkste punt van de spoorlijn Hazelton den trein hadden verlaten, om naar het noorden te trekken.

Zij hadden zich al aanstonds bittere vijanden gemaakt in den strijd om een slede en honden, zij waren geraakt te midden van het gespuis, dat bij drommen naar het noorden toog, op zoek naar het gele goud, dat opnieuw niet ver van de boorden van den bovenloop van den Joekon ontdekt zou zijn, zij hadden strijd moeten voeren met wolven en met menschen, met zielverkoopers en met kroegbazen, en tenslotte hadden zij een allerzonderlingste ontmoeting gehad met een Fransche geleerde, die op zoek was naar levende mammoths, en wien Raffles aanstonds zijn hulp aanbood.

Brand moest nog glimlachen als hij aan het kleine, opgewonden mannetje dacht, mager als een talhout, en vergezeld van zijn dochter, een nog jong meisje, die het had gewaagd, zonder eenige werkelijk goede voorbereiding, zonder voldoende kennis van het land en zijn bewoners, naar het noord-westen van Canada te reizen, in de stellige verwachting, dat men daar, in onmetelijke ondergrondse holen, nog levende exemplaren van het ras der mammoths zou aantreffen.

Die voorwereldlijke olifanten had men niet gevonden — wel daarentegen onderaardse grotten van ongehoorde uitgestrektheid, vervuld van een schrikwekkende stilte. En het was in een van die holen geweest, dat de laatste strijd gestreden was met de weinig overlevende van de kleine bende misdadigers, die Raffles al dien tijd hadden achtervolgd.

Met dit avontuur was het gansche onderzoek geëindigd, Raffles en zijn metgezellen hadden afscheid genomen van professor Leduc en zijn dochter, na er voor gezorgd te hebben, dat zij veilig en wel meer beschaafde streken zouden kunnen bereiken — en nu trokken zij alweder sinds tien dagen verder noordwaarts onvermoeid, en nog slechts enkele malen dachten zij terug aan dien zonderlingen tocht, waarvan Brand nooit iets verwacht had, maar dien Raffles tot iederen prijs had willen volbrengen, al ware het slechts om den beroemden Fransche geleerde te overtuigen, dat zijn

stellingen niet door de werkelijkheid gedekt werden.

Gedurende die tien dagen was het weder bijna voortdurend schoon geweest, al had nu en dan de wind zoo fel geblazen, dat zij een toevlucht hadden moeten zoeken in een of ander rotshol. In een geval hadden zij zelfs in allerijl met behulp van hun bijen, een grot moeten uitkappen in de enorme ijsmuren, die zich langs den oever van den Joekon hadden gevormd, teneinde beschutting te zoeken tegen een ontzettende sneeuwstorm, die alles met zich mede dreigde te sleepen.

Twee uren hadden zij bij die gelegenheid als het ware middenin een reusachtig groote ijsklomp doorgebracht met hun slede en hun honden en toen had het nog wel een half uur geduurd, alvorens zij zich weder een doortocht hadden gebaad door de dikke sneeuwlaag, die den ouden ingang bijna geheel had verstopt.

Aldus zwoegend, voortdurend strijdend tegen een meedoogenlooze natuur, waren zij steeds noordelijker gekomen.

Een enkele maal waren hen goudelvers voorbij gekomen, die meer haast schenen te hebben dan zij, en met wie zij zoo min mogelijk aanraking hadden gezocht. De meesten van die mannen trokken bij paren noordwaarts, maar er waren ook groepjes bij van vier, vijf man. Vrouwen zag men maar zeer zelden, want op iedere honderd mannen kwam er niet meer dan een voor.

Eens had Raffles een vollen dag rust genomen, want hij vreesde, dat de voetzolen der honden zouden gaan bloeden op het harde, scherpe ijs, dat zich op de sneeuw had gevormd. Ook de mannen hadden wel een dag rust noodig, want zelfs de krachtigsten kunnen het niet volhouden, dagen en dagen achtereen op hunne sneeuwschoenen voort te gaan in een felle koude, acht en soms tien uren per dag.

Het kon omstreeks twee uur in den middag zijn, toen zij eindelijk in de verte de eerste huizen van Dawson zagen.

Het is een tamelijk groot plaatsje, dat in normale omstandigheden omstreeks drieduizend inwoners telt. Dat is veel voor een land als noord-westelijk Canada.

Men vergeete niet dat er gedurende acht maanden van het jaar sneeuw ligt!

De toestanden zijn er evenwel nog tamelijk primitief, al is er dan ook een klein gasfa-

briekje, een postkantoor, een kerk en een drietal scholen.

De honden schenen geroken te hebben, dat het doel van den tocht nabij was, want zij trokken nog eens zoo krachtig aan, en Raffles had nu zelfs moeite, hun woesten galop te remmen.

Het was duidelijk dat zij naar den warmen stal verlangden en een leger van stroo. Maar al te lang hadden de trouwe dieren zich des nachts moeten ingraven in de sneeuw.

„Zou Steele nog altijd in hetzelfde huis wonen, Edward?” vroeg Brand, die zich, evenals de beide andere mannen aan de slede had vastgegrepen, om niet achter te raken.

„Dat is wel waarschijnlijk Brand!” gaf Raffles ten antwoord. „Het is nog geen drie maanden geleden, dat hij mij geschreven heeft, en ons uitnodigde, dezen winter te komen jagen! Had hij het voornemen te verhuizen, dan zou hij het wel hebben gemeld. Trouwens — in een klein plaatsje als Dawson behoeft men niet lang te zoeken om iemand te vinden. Maar hier hebben wij de hoofdstraat al! Nu — jongens niet zoo vlug!”

Dit laatste was gericht tot de honden, die met den tong uit den bek voortsnelden, en zich slechts noode lieten intoomen.

Zooals in bijna alle plaatsen van dit gedeelte van Canada lagen ook de huizen van Dawson afzonderlijk, midden in een soort van erf. Gelukkig behoefde men hier niet op de ruimte te beknibbelen!

Er was een hoofdstraat, er waren een paar dwarswegen, dan lagen er nog wat huizen zoo maar losjes rondgestrooid, naar het toeval en de luim van den bouwer het hadden gewild, en dat was Dawson.

De huizen waren zoo goed als allen van hout, daar het bewerken van kalk en steen in deze streken slechts gedurende weinige maanden van het jaar kan geschieden en het materiaal ongelooft duur zou zijn. Hout echter is in overstelpenden overvloed nog altijd te krijgen uit de heerlijke wouden, die zich in het westen en oosten van het stadje verheffen.

In een van die verstrooid liggende huizen nu, woonde Steele met zijn jong vrouwtje Molly sedert een paar jaren. Zijn ware winterverblijf echter, was nog veel verder noordelijk, want de concurrentie neemt hand over hand toe, en zoo is de pelsjager wel gedwongen, steeds nieuwe gebieden op te zoeken, steeds verder verwijderd van de streken,

waar althans nog een glimp van beschaving is te vinden.

Raffles was voor de honden gaan loopen, die hem nu gedwee, in een kort drafje volgden, terwijl Henderson en Brand de slede terughielden, want de hoofdstraat van Dawson daalde over haar geheele lengte een weinig, tot zij weder buiten het dorp voert.

Zij gingen voorbij het postkantoor, voorbij een der scholen, voorbij de kerk, lieten aan de andere zijde het groote logement, annex danshuis van den Ier Pat O'Kelly liggen, sloegen toen een van de dwarswegen in, gingen die ten einde, staken toen weder een sneeuwveld dwars over, en hielden stil voor een groote blokhut, aan alle kanten omgeven door een lage heg, die thans al heel weinig beschutting bood, en geheel schuil ging onder de sneeuwlaag, die haar bedekte.

Er was een soort van hollen weg gegraven van het hekdeurtje naar de voordeur van het huis, en dat was wel noodig, want de sneeuw lag hier bijna een meter hoog!

De honden hadden zich nauwelijks voor de slede neergelegd, of de deur van de blokhut vloog open, en op den drempel verscheen een nog jonge man, in een korten, dikken duffel gestoken, maar blootshoofds, en achter hem was een vrouwenfiguurtje zichtbaar, een blozend gelaat, dat nieuwsgierig over den schouder van den man naar buiten tuurde.

De man was Jack Steele, de bontjager, en het mooie vrouwtje achter hem was Molly.

Maar Raffles zag onmiddellijk dat, hoewel de oogen van den man schitterden van blijdschap, zijn gelaat een ernstige uitdrukking had.

Steele had snel een muts van een haak gegrift, drukte hem op zijn weelderig haar, kwam het lage trapje af, snelde langs het vrijgemaakte pad, en stak Raffles beide handen toe, terwijl hij uitriep met een stem waarin aandoening trilde:

„Wees welkom, mylord! En gij ook, mijnheer Brand, en gij, vriend James! Ik wist wel dat gij mij niet zoudt vergeten, mij en mijn kleine Molly! Treedt binnen — uw honden lijken vermoeid — ik zal ze dadelijk naar den stal brengen, ofschoon — — neen, het is misschien beter, als wij de dieren dichterbij ons houden, in het bijgebouwtje, dat ik niet lang geleden als bergplaats naast mijn huis heb opgetrokken, en dat er rechtstreeks mee in verbinding staat.”

„En waarom niet in den stal, Steele?” vroeg

Raffles, die de twee stevige, door den arbeid geharde handen van den pelsjager nog in de zijne hield.

„Omdat hier diefachtig tuig rondzwerft, mylord, en omdat mijn eigen honden mij juist gisterennacht ontstolen zijn! En niet alleen mijn honden, maar mijn groote slede ook.”

„Vandaar dat ernstige gezicht!” riep Brand uit. „Nu, Steele, dat verlies is ernstig, maar het lijkt mij toch niet onoverkomenlijk!”

„Gij wilt zeggen — ik kan nieuwe honden en een nieuwe slede koopen, mijnheer Brand! Maar gij vergeet dat de groote trek van goud-delvers over Dawson komt, en daar onder zijn groote schavuiten, die er volstrekt geen been in zien, te stelen wat zij niet bij machte zijn om te koopen! Weet gij wel, dat er voor een goeden trekhond op het oogenblik tot 50 dollars wordt betaald? Wie heeft er van zulke onzinnige prijzen gehoord? Voor vijf of zes dollar had men vroeger een goede sledehond! Ik weet niet wat ik doen moet — en Molly weet het al evenmin. Maar ga binnen, want zij zal verlangend zijn, u de hand te drukken, dan zal ik de slede naar de bergplaats brengen. Henderson zal mij wel willen helpen!”

En terwijl de pelsjager, door den reus bijgestaan, de honden naar een soort van bergschuur dreef, omstreeks drie meter in het vierkant, en bestemd om er huiden te bewaren, voorzien van twee deuren, een naar het erf, de tweede binnenshuis voerende, traden Raffles en Brand binnen, en werden verwelkomd door het mooie vrouwtje van den pelsjager, die hen blozend begroette, en hen aanstonds naar het goed verwarmde, groote woonvertrek bracht.

Maar ook op haar lief gezichtje was maar al te duidelijk te lezen, dat zorgen haar drukten.

Terwijl zij twee kommen heete koffie inschonk voor de twee onverwachte gasten, vroeg Raffles dadelijk vol belangstelling:

„Hoe kon dat gebeuren, Molly, zonder dat gij het bemerkt hebt?”

„Wij waren erg vermoeid, mylord, van een langen tocht, de stal ligt hier vrij ver van het huis, en als de honden maar geblaft hadden, waren wij wel gewaarschuwd — maar de dieven brachten zelve een paar teefen mee, en als een hond een soortgenoot ruikt, dan blaft hij meestal niet. In ieder geval hebben zij geen kik gegeven, wij vonden den volgenden morgen de deur van de stal opengebroken, en onze sterkste slede en onze honden verdwenen. En wij hadden juist overmorgen willen

vertrekken, daar wij uw komst niet meer verwachtten.”

„Wij zijn tegen onzen zin herhaaldelijk opgehouden, Molly!” zeide Raffles. „Gij hebt de zaak natuurlijk aanstonds aangegeven?”

„Dat wel, mylord — maar — —” antwoordde het jonge vrouwtje aarzelend.

„Nu?” drong Brand aan, verwonderd omdat zij eerst bloosde en daarna heel bleek werd. „De sheriff moet u toch behulpzaam zijn bij de opsporing van de dieven?”

„Dat moet hij zeker wel, mijnheer Brand, maar — maar — och, gij kent de toestanden hier natuurlijk niet zoo. Die sheriff is een slecht man, die door dreigementen zijn benoeming heeft verkregen. Hij heeft een zoon, en die is — die heeft — hij vindt mij wel aardig, en — — —”

„Ah, nu begrijp ik al hoe de vork in den steel zit!” viel Raffles haar in de rede. „Ja, dan zult gij van dien kant natuurlijk niet veel bijstand te verwachten hebben, want ik ken u te goed om niet te weten dat mijnheer de sheriffs-zoon vruchteloos hoopt op een tegemoetkomende houding van uw kant!”

„Jack heeft hem al eens een pak slaag gegeven, mylord!” zeide Molly zacht.

Brand liet een zacht gefluit over zijn lippen komen, want hij wist maar al te goed, dat dingen, die in de groote steden ten overstaan van een geheele bevolking snel en goed terecht zouden worden, in deze onmetelijke eenzaamheid aanleiding gaven tot allerlei onrecht, kuiperijen, misdaad en willekeur.

Een sheriff had in deze streken zoo goed als onbeperkte macht. Was hij een krachtig, braaf man, die alleen het recht wilde doen handhaven, dan ging alles goed, al had hij natuurlijk vijanden. Maar was hij een schurk, dan was voor de bevolking het leed vaak niet te overzien. Want zoo'n man had handlangers, vrienden, die hem beschermden, die een ware terreur uitoefenden, en er wel voor zorgden, dat de sheriff, die hun allerlei voordeeltjes bezorgden, telkens opnieuw herkozen werd.

En terwijl zij daar een oogenblik zwijgend bij elkaar zaten, traden Jack en Henderson door de deur van de bergplaats het vertrek binnen.

„De honden zijn goed bezorgd, mylord, en ik heb — —” begon Jack.

Maar hij hield plotseling op, toen hij de

ernstige gezichten zag, keek van den een naar den ander, en vervolgde op anderen toon:

„Zoo — ik zie het al — Molly zal het u wel verteld hebben! Ja, dat is een leelijke zaak, mylord, en ik kon toch onmogelijk anders handelen! Als u wist wat die schurk van een Jim O'Kelly heeft durven wagen!”

„O'Kelly?” herhaalde Brand verwonderd. „Zoo heet ook de logementhouder!”

„Dat is zijn vader, mijnheer Brand!” hernam Steele kortaf. „De oude Pat is zoowat vier maanden geleden hier tot sheriff benoemd. En van dat oogenblik af, is het hier voor de fatsoenlijke menschen bijna niet om uit te houden!”

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraale lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Liefde en wraakzucht.

Er heerschte een oogenblik zwijgen, en toen maakte Steele een gebaar van woede en vervolgde:

„Vanmorgen ben ik naar O'Kelly toegegaan. Ik heb hem gezegd dat mijn slede gestolen was, dat mijn honden naar de maan waren, en dat het zijn plicht was, een onderzoek te laten instellen. Hij lachte mij in mijn gezicht uit, en zeide dat het hem speet, maar dat hij er niets aan kon doen!”

„Wist die oude schavuit, dat gij van plan waart, dezer dagen naar uw jachtvelden te gaan?” vroeg Raffles.

„Natuurlijk wist hij dat! Het is hier maar een kleine plaats, en de een weet altijd alles van den ander! Trouwens, het is de gewone tijd om er op uit te gaan, als de sneeuw een paar weken gevallen is.”

„Een andere slede en andere honden zijn zeker moeilijk te verkrijgen?”

„Onmogelijk te verkrijgen mylord! Al wilde men ze met hun gewicht in goud betalen! Wij zijn hier geen twaalf dagreizen meer van de plek waar het goud gevonden is — dat wil zeggen met een goede slede! Te voet zou men er wel een maand over moeten doen. Bovendien kan men een slede bijna niet missen

voor het vervoer van tenten, gereedschap, dekens en levensmiddelen! Het is dus wel begrijpelijk dat er hier in de nederzetting geen hond meer te vinden is, en wie er een heeft en hem houden wil, bewaakt hem als zijn oogappel.”

„Hebt gij zelf niet het minste vermoeden? De diefstal had immers dezen nacht plaats?”

„Ja, en het moet na twaalfen geweest zijn! Want toen keerde ik terug van een langen tocht, en ging nog eerst naar de dieren zien.”

„Waren er dien dag verdachte kerels in het dorp gezien?”

„O, die ziet men hier voortdurend, sedert mijnheer O'Kelly en zijn lief zoontje, hier den baas spelen!” antwoordde de jonge pelshandelaar op schamperen toon. „En er waren ook nog veel doortrekkende gouddelvers — maar die hadden allen hun slede!”

„Zou O'Kelly het bijvoorbeeld ook zelf hebben kunnen doen of laten doen?” hernam Raffles.

Steele rees half van zijn matten stoel op, waarop hij zich had laten neervallen, en herhaalde:

„Zelf? Bij den hemel — daar heb ik nog in het geheel niet aan gedacht! Dat zou juist

iets voor die twee schelmen zijn! O, maar dan zal ik mij aanstonds gaan overtuigen!"

Hij was nu opgesprongen en de aderen zwollen op zijn voorhoofd van toorn, terwijl hij weer naar zijn muts greep, maar Molly vloog hem om den hals, en zeide smeekend:

„Betoom toch je drift, Jack! Als het niet waar is, dan zouden er nog maar meer akeelige dingen gebeuren!"

„Molly heeft gelijk, Jack!" riep Raffles uit. „Ik kan mij immers wel vergissen! Laat je niet door je drift medeslepen. Al was het zoo, dan zou O'Kelly immers ronduit loochenen, en hoe zou jij hem het tegendeel kunnen bewijzen?"

Jack liet zijn armen slap langs zijn lichaam neervallen, en zeide moedeloos:

„Dat is waar! Hij heeft hier op het oogenblik de macht. Hij heeft veel vrienden, even groote schurken als hij, en — tegen hen allen kan ik natuurlijk alleen niet op!"

„Maar wij zouden je bijvoorbeeld kunnen helpen, Jack!" hernam Brand glimlachend. „Is het niet waar, Edward?"

Raffles knikte, en antwoordde:

„Natuurlijk is dat waar, Jack! Je kunt op onze hulp rekenen! Maar dan moet je ons ook beloven, rustig te blijven en niets op je eigen houtje te doen. Wij weten wat een sheriff is — en hoe ongelukkig een verdwaalde kogel soms in een hoofd of een hart kan belanden! Hij heeft ons nog niet gezien, dunkt me. Hij weet niet dat we hier zijn, en — ik alleen zal eens een onderzoek gaan instellen! Heeft hij de honden en de slede — dan zal ik het wel weten te ontdekken ook!"

„Als hij ze werkelijk zou hebben gestolen, mylord, dan zal hij wel zoo voorzichtig zijn, ze niet in zijn eigen stal te houden!" zeide Molly op zachten toon.

„Ook dat zal ik dan wel weten te ontdekken," zeide Raffles vastberaden. „Je kunt zeker niets beginnen, Jack, zonder je slede en je honden?"

„Niets, mylord! Er valt natuurlijk niet aan te denken, een arbeid als den mijne te verrichten, zonder een goede slede om de vellen op te laden, en alles te vervoeren wat er noodig is — mijn vallen, mijn ammunitie, mijn tent en mijn eetgerei! Gij weet wel dat ik maandenlang wegblijf — en het zou waanzin zijn, mijn tocht te voet te willen ondernemen!"

Raffles dacht even na, en zeide toen peinzend:

„Natuurlijk zou ik geen oogenblik aarze-

len, je mijn eigen slede aan te bieden en mijn honden — maar dan zouden wij weer het genoegen missen je te vergezellen, want ik vrees dat de slede te klein is, om de bagage van vijf menschen te dragen! De slede en je honden moeten dus terugkomen, hoe dan ook! Laat het maar eens aan mij over — wij zullen wel eens zien of dien mijnheer de sheriff niet met list om den tuin is te leiden, waar geweld ons zeker weinig zou baten! Beschrijf mij je honden eens, Jack!"

„Het zijn er twaalf, mylord, en van de allerbeste soort! Alle echte Samoeden, groot van stuk, geelwit, gehard, en aan elkander gewend. Mij dunkt dat ik ze op vier kilometers afstand zou herkennen uit alle andere honden! De slede was splinternieuw, ik had haar nog eens extra vernist, om ze beter bestand te maken tegen de sneeuw, en ze is groeter dan de meeste sleden zijn. Vooraan had ik mijn letters gebrand — een J. en een S. De voorste honden hebben halsbanden aan, die niet kunnen worden afgedaan. Ook daarin zijn ijzeren plaatjes vastgemaakt met mijn letters. Natuurlijk kunnen ze de halsbanden hebben doorgesneden, maar dan moet de indruk ervan nog duidelijk aan de halzen van de dieren te zien zijn."

„Dat is wel voldoende, Jack!" hernam Raffles. „Zoek aanstonds wat oude kleeren van je bijeen."

„Oude kleeren?" herhaalde Molly verwonderd. „Wat wilt gij daarmee doen, mylord?"

„Ze aantrekken, kleine Molly! Het is beter dat O'Kelly mij niet van vroeger herkent. Ik bedoel van een paar jaren geleden. Want hij weet dat wij vrienden waren. Dat moet juist voorkomen worden. En laten wij nu eerst eens eten, want wij zijn allen hongerig, en dan eens over andere zaken praten, die aangenaamer zijn!"

En zoo geschiedde het ook.

De dampende soep werd opgeschept. Het eigen gebakken brood kwam nog warm op de tafel, met een compôte van pruimen en andere vruchten, en men sprak van het verleden, en Jack verhaalde van zijn moeilijk werk in het hooge noorden, de jacht, die steeds meer bezwaren opleverde, daar het wild zich steeds verder noordwaarts scheen terug te trekken, en Raffles moest van Londen vertellen en van zijn reizen in Afrika, natuurlijk ook van het zonderlinge avontuur met de Franschen professor, die naar mammouths zocht, hetgeen de pelsjager deed schater-

lachen, en onmiddellijk na den maaltijd stond Raffles op, en trok een versleten, met schapenwol gevoerde pels aan, die Jack uit een rommelkast had opgeschommeld.

Hij knoopte een rooden halsdoek om, zette een oude pet met oorkleppen op, en toen nam hij zijn gelaate eens onderhanden.

Raffles beschikt bij deze gelegenheid natuurlijk niet over zijn onuitputtelijken voorraad van vermommingsmiddelen, die hem in Londen en New-York ten dienste stond, — maar nadat hij zijn haar in de war had gehaald, zijn wenkbrauwen koolzwart had gemaakt met behulp van een verkoold stukje hout uit den haard, en ze boven de neus in een had doen loopen — toen was hij al zoozeer veranderd, dat er heel weinig kans op een herkenning van de zijde van den ouden spitsboef O'Kelly bestond.

Raffles zag er nu uit als een haveloozen zwerver, nu hij de pels met een stuk touw om zijn middel had vastgesjord, en zijn voortreffelijke, met bontgevoerde kaplaarzen had verruild tegen een paar oude, afgedankte schoenen van den pelsjager.

Maar de revolver, die hij in de zijzak van dien smerigen pels liet glijden was volmaakt modern!

Brand wist hem een oogenblik terzijde te nemen, en vroeg op fluisterenden toon, niet zonder ongerustheid:

„Je zult je toch niet in gevaar begeven, Edward?”

„Ik zal voorzichtig zijn, Brand!”

„Laten Henderson en ik je vergezellen!”

„Ik vrees dat dit aanstonds alles zou bederven, Brand! O'Kelly mag in geen geval argwaan krijgen. Mij alleen zal hij wel niet herkennen — maar als jij en die reus van een Henderson meegaan, dan wordt de kans op een herkenning veel grooter! Blijf hier rustig op mijn terugkomst wachten — of als jullie met alle geweld wilt zien hoe alles afloopt, vergezel mij dan, maar niet verder dan tot het begin van de hoofdstraat, waar je het danshuis van mijnheer den Sheriff in het oog zou kunnen houden.”

„Dat blijft afgesproken!” zei Brand levendig. „Henderson en ik volgen je op een veiligen afstand, en wij zullen wel zorgen dat wij niet in het oog loopen!”

Raffles wierp nog eens een blik in het verweerde stukje spiegelglas, dat tusschen drie kleine spijkertjes in den muur was vastgemaakt, trok de pet nog wat dieper in zijn

oogen, en nu zag hij er waarlijk beklagenswaardig uit, met zijn verwarde haren, zijn gerafelde kleeren, het touw om zijn middel, en zijn treurig gezicht.

De pelsjager drukte hem nog eens de hand, en zeide:

„Ik dank u voor wat gij voor mij wilt doen, mylord — maar begeef u toch vooral niet in gevaar om onzentwille!”

„Ik zeg je nog eens, Jack, dat ik voorzichtig zal zijn!” zoo stelde Raffles hem gerust. „Geloof je dat die Jim, zijn zoon, op het oogenblik in de kroeg zal zijn van zijn vader!”

„Daar zit hij tenminste meestal, mylord, als hij er niet op uit is voor een of andere schurkenstreek,” antwoordde Jack.

„Des te beter! Ik zal vriendschap met hem trachten te sluiten. Ik zal hem naar den mond spreken, en wie weet wat hij mij toevertrouwt. Drinkt hij?”

„Hij is de beste klant van zijn vader, mylord!”

„Het kon niet mooier! Maak je niet ongerust als ik een paar uren wegblijf — zoo gauw zal het natuurlijk niet in zijn werk gaan! En weet ik eenmaal wie de slede heeft — is zij niet gestolen door lieden die ons te ver vooruit zijn — dan heb je haar morgen weer in je bezit, Jack!”

Raffles ging zich eerst alleen overtuigen, dat er geen verdachte tronies in de buurt te zien waren, en toen pas verliet hij het blokhuys met zijn handen in zijn zakken, voorovergebogen, een toonbeeld van ellende en ontbering!

Henderson en Brand wachtten nog een paar minuten, en gingen toen op hun beurt langs het tuinpad naar de besneeuwde dwarsweg, die een eindje verder uitliep op het veld, dat men dwars moest oversteken om op den hoofdweg te komen.

De duisternis begon toen juist langzaam te vallen.

Zij konden Raffles evenwel uitstekend met de blikken volgen, zooals hij daar voortsukkelde als een man, die te veel van zijn krachten heeft gevergd.

Raffles kwam slechts weinige inwoners van het dorp tegen, terwijl hij langs de hoofdstraat liep.

Wel kwam hij eenige groepjes tegen van in pelsen gehulde mannen, die zwiingend voortgingen langs een hoog opgeladen slede, en die klaarblijkelijk Dawson slechts beschouwden als een plek om er zoo snel mogelijk

doorheen te trekken, op weg naar de goudvelden.

Raffles wierp in het voorbijgaan telkens een scherpen blik op de honden, maar wat hij zag was voor het meerendeel bastaards, ongelijke spannen, een New-Foundlander naast een Airedale Terrier, een mastieff naast een Eskimohond.

En zoo bereikte hij tenslotte het logement van den sheriff.

Hij keek rond op de wijze van een man, die niet volkomen zeker is, of hij niet aanstonds weder buiten de deur zal worden geworpen, ging toen aarzelend de drie treden op van het terras of balcon, zooals dat te vinden is voor iederen Saloon in Canada, stiet de deur open, en trad binnen.

Daarbinnen waren reeds een paar lampen ontstoken en achter de toonbank zag hij den Sheriff in hoogst eigen persoon staan, die bezig was met het bedienen van zijn klanten, op dat tijdstip tien of twaalf koppen sterk.

Hij keek tamelijk norsch naar den binnentredenden man, en Raffles had de voldoening, te bemerken, dat zijn vermomming zeer goed was, want het eerste wat O'Kelly vroeg was: „Wat moet jij hier? Ik geef geen onderdak aan zwervers!”

„Ik wou een glas brandewijn hebben,” zeide Raffles op nederigen toon.

„Heb je centen?” vroeg O'Kelly ruw.

Raffles grabbelde in zijn zak, haalde er een paar zilverstukjes uit, en wat kopergeld, en knikte bevestigend.

„Betaal dan maar eerst!” hernam de Sheriff, die het zekere boven het onzekere stelde.

Pas toen het geld voor hem op de zinken toonbank lag, schonk hij een glas slechte jenever voor Raffles in.

Ieder ander zou zich misschien nog wel eens bedacht hebben, alvorens van het goedje te proeven in het tamelijk onzindelijke glas, met een scherp uit den rand, maar als Raffles eenmaal een rol speelde, dan deed hij het ook goed, en zoo sloeg hij het glas jenever in een enkele teug naar binnen, veegde zijn lippen met de rug van zijne hand af, zuchtte diep, en kroop toen huiverend dicht bij den kachel, waar hij ineengedoken ging zitten op een van de lange banken, die daar stonden.

„Zeg, je bent klaar — ik houd je niet hier, hoor!” begon de logementhouder opnieuw.

„Laat mij maar even zitten, mijnheer — ik

ben zoo koud!” klaagde Raffles. „Aanstonds neem ik weer een glas, op mijn woord!”

De sheriff bromde iets, maar hij liet Raffles verder met rust, die zich schurkte in zijn afgedragen pels en huiverend in elkaar kroop.

Maar terwijl hij daar zat keek hij van onder den rand van zijn versleten bontmuts-aandachtig rond, en kreeg al gauw een paar kerels in het oog, die op een jovialen toon met den sheriff spraken, over de toonbank heen.

Wat zij zeiden was zeker niet voor andere ooren bestemd, want zij spraken grijnslachend op gedempten toon.

Hunne gezichten werden scherp belicht door de lamp achter in het buffet. En nu bezat Raffles onder meer kostbare talenten de kunst, van de lippen te kunnen aflezen. Hij had zich die vaardigheid vele jaren geleden eigen gemaakt, ze voortdurend onderhouden, een paar malen had hij er nut van weten te trekken, en ook nu weder kwam die gave hem uitstekend te stade.

Want hij kon het gesprek, op enkele woorden na, even duidelijk volgen alsof hij er vlak bij had gestaan.

De kerels hadden het zeker reeds over een bepaald onderwerp gehad, want juist toen Raffles begon te kijken, vroeg O'Kelly:

„Jullie zijn er toch bij?”

„Vast en zeker!” antwoordde een van de mannen voor de toonbank. „Je zoon heeft ons plechtig uitgenoodigd, ha ha!”

„Dan zou ik nou maar maken dat ik wegkwam, en langs een omweg als je blijft! Het is niet noodig dat ik er naderhand in gehaald word! Ik weet alles van de zaak af — en ik zal het later wel van mijn zoon hooren!”

De twee mannen wipten den inhoud van hun glas in hun keel, en stonden op het punt heen te gaan, toen een hunner nog vroeg:

„En de slee? Hoe hebben we het hem dat gelapt?”

„Best — maar je hebt er ook je geld voor gehad!”

„Is ie goed opgeborgen?”

„Geloof dat maar van mij! Waar ik zelf op pas — dat is veilig, daar kun je op rekenen!”

O'Kelly laat zich niet zoo gemakkelijk snappen! En maken jullie nu maar dat je weg komt!”

De twee mannen draaiden zich om, en gingen heen, zonder van iemand anders in het lokaal, dat vrij groot was, notitie te nemen.

„Ze hebben zeker weer den een of ande-

ren schurkenstreek op het oog," mompelde Raffles voor zich heen. „Nu, dat is iets wat wij later wel zullen uitvinden! De hoofdzaak is nu, de verblijfplaats van die slede te ontdekken! Zou hij haar in zijn eigen stal hebben? Dat zou de brutaliteit ten top zijn gedreven. Misschien heeft hij haar al aan een of anderen goudvelver verkocht, voor een massa geld! Maar dat zou weer niet overeenstemmen met zijn woorden, dat de slede „goed bewaard is."

Hij bleef in gedachten nog een paar minuten zitten, deed alsof hij in slaap viel en wak-

ker schrikte, strompelde weer naar de toonbank, en bestelde nog een glas jenever. Met denzelfden heldenmoed sloeg hij het naar binnen, keek toen schichtig achter zich, boog zich voorover, en vroeg op fluisterenden toon:

„U is immers de sheriff hier?"

„Dat ben ik! Wat zou dat?"

„Ik wou weten — u is hier natuurlijk goed op de hoogte van de toestanden — weet u soms voor mij een goede slede te koop, met een span beste honden?"

DERDE HOOFDSTUK.

Een laaghartige aanslag.

O'Kelly kwam langzaam overeind uit zijn leunende houding, nam zijn half afgekloven sigaar uit zijn mondhoek, keek den ander strak aan, viel plotseling weer op zijn ellebogen neer op de toonbank, en zei op gedempten toon:

„Heb ik jou goed verstaan? Moet jij een slee hebben?"

„En acht of tien honden — van de beste!"

„Weet je dat dat veel geld kost, man?"

„Ik heb geld!"

„Dat zou men anders niet aan je zeggen!" hernam de sheriff op schamperen toon.

„Ik zeg u dat ik geld heb — meer dan genoeg om een slede en honden te kunnen betalen!" hield Raffles koppig vol.

En toen de ander hem wantrouwig bleef aanzien, ontknoopte hij met bevende hand zijn pels, en haalde uit den binnenzak eenige bankbiljetten van honderd dollar, die hij toonde.

De sheriff stak er met een onbedwingbaar gebaar van hebzucht zijn vingers naar uit, maar Raffles trok zijn hand haastig terug, en zeide met een schor lachje:

„Je hoeft ze niet te zien van zoo dichtbij! Ik verzeker u dat ze echt zijn! Ik heb twaalfhonderd bij me — mijn heele bezit, en dat heb ik eraan gewaagd, om naar . . . daarginder te gaan!"

Hij wees met een vaag gebaar naar het noorden, en dat was niet eens noodig geweest,

want wat „daarginder" was, dat wist O'Kelly uit een lange ervaring.

Zijn kleine, groenzwarte oogen waren beginnen te fonkelen, en hij sloeg de oogleden neer, om het hebzuchtig glanzen zijner bliken te verbergen voor dien armzaligen zwerver, die zijn spaarduiten wilde wagen, terwijl hij blijkbaar zoo zwak was, dat hij nauwelijks op zijn beenen kon staan.

Hij begluurde den vreemdeling nog eens van tusschen zijn half dichtgeknepen oogen, en vroeg toen langzaam:

„En zou jij dus een slede willen hebben?"

„Zoo gauw mogelijk! Ik heb al overal gevraagd, en niemand kan me helpen!"

„Denk je alleen te gaan?"

„Heelemaal alleen!"

„Is het je bekend dat er tegenwoordig van dertig tot vijftig dollar voor een hond wordt betaald? En nog eens vijftig dollar voor een goede slede?"

De zoogenaamde zwerver krabde zich eens achter de ooren, scheen een oogenblik besluiteloos, en zeide toen met een diepe zucht:

„Wat moet — dat moet! Zonder honden zie ik er geen kans toe, — daar ben ik al te oud voor, en ik ben niet heelemaal gezond ook! Kunt u mij aan een slede helpen?"

„Misschien wel — maar nu niet — morgenochtend pas! Zie je — de slede is eigenlijk al aan een ander verzegd, en als die nu van nacht niet komt — dan kun jij ze krijgen —

als je er wat op toelegt! Vijftig dollar voor ieder van de tien honden, en nog eens vijftig voor de slede! Je kunt wel bij mij overnachten."

En Raffles zag zeer wel den verraderlijken, moorddadigen gloed in de kleine oogjes van den sheriff, maar hij deed alsof hij volstrekt niets had gezien, scheen een oogenblik na te denken, en zeide toen:

„Dat was ik eigenlijk al voornemens, maar nu denk ik het vast te doen — maar dan moet ik eerst de slede eens zien, en ook de honden — want ik laat me geen knollen voor citroenen verkoopen! Ik heb verstand van honden!"

Het leek of de ander eerst toornig wilde weigeren, maar toen bedacht hij zich en zeide schouderophalend:

„Je mag ze gerust zien! Kom maar met me mee! Ik zal ze je laten kijken — maar dan blijf je ook bij mij vanavond, want ik wil niet dat er over gesproken wordt."

„Daar denk ik natuurlijk niet aan," antwoordde Raffles op levendigen toon. „Dacht je dat ik wilde dat een ander me weer voor zou zijn? Met geen tien paarden zouden ze het uit mij krijgen."

„Daar heb je ook gelijk aan, ouwe, dat zou in je nadeel zijn! Vooruit dan maar!"

Hij luidde met een klein belletje, en een soort van negerkellner kwam opduiken uit een kelderluik en nam zijn plaats in.

O'Kelly had Raffles gewenkt, en hij stond reeds op het punt, zelf de smalle trap af te dalen, die naar omlaag voerde, toen hij zich weer bedacht, om de toonbank heenging, op den ander toetrad, en op scherpen toon vroeg, snel zijn eigen revolver trekkend:

„Heb jij wapens bij je?"

En reeds betastte hij hem van alle kanten met een vaardige hand, als iemand die het meer gedaan heeft.

„Wat dacht u — dat ik ongewapend liep in een land als dit?" was de wedervraag van Raffles, die wel begreep dat hij niet kon loochenen, want zijn groote revolver maakte een dikke bult in zijn zak.

O'Kelly had het wapen reeds gevonden, haalde het te voorschijn, en bekeek met nauwkeurig blik het zeer fraaie, nog nieuwe wapen, een colt van de beste hoedanigheid.

Hij liet een zacht gefluit hooren, keek Raffles weder een oogenblik wantrouwend aan en zeide toen:

„Dat is mooi spul, baas! Je vindt het zeker

wel goed, dat we dat zoolang hier in de toonbankla leggen? Ik ben niet voor niets een paar maanden sheriff hier — ik weet wat er te koop is! Ziezoo, nu weten we wat we aan elkaar hebben en loop nu maar voor me uit, de keldertrap af."

Raffles was een te verstandig man om niet in te zien, dat hij dwaas zou doen, ook maar den minsten tegenzin te betoonen, of te aarzelen. Misschien had hij er wel over gedacht, den sheriff eenvoudig neer te slaan, als de honden inderdaad van Jack Steele bleken te zijn, — maar dat zou nu niet gaan, nu er een man met een zesloops achter hem liep — en hij zou de zaak alleen tot later moeten uitstellen, dat was alles!

Hij ging dus de trap af, als iemand die slecht ter been is, kreunend en zuchtend, en belandde in een zeer grooten kelder.

Het was hier zeer koud, er werden wijnen bewaard, vaten bier, geweldige reepen spek en andere zaken, en er was geen ander licht dan dat van een kleine petroleumlamp, die in het midden van de zoldering neerhing.

„Die deur daarginds — neen, blijf maar voor mij uitloopen — ik heb liever niet dat je zoo dicht achter me gaat!" zeide de sheriff spottend. „Hier zijn we er! Zie je wel hoe goed ik voor ze zorg?"

O'Kelly had de deur reeds geopend met een zware sleutel, die in het slot stak, en bij het schemerachtige licht zag Raffles onmiddellijk tien fraaie sterke honden, die daargestuurd op een hoop sliepen in een soort van bijkelder, waar leege pakkisten stonden. De honden waren echte Samoeden, geelwit, en de slede, die recht op tegen een der wanden stond, was nieuw, en pas met geel vernis bestreken — — —

Raffles behoefde niet eens de letters te zien, om te weten, dat slede en honden het eigendom moesten zijn van zijn jongen vriend den pelsjager.

„Bijten ze?" vroeg Raffles, terwijl hij aarzelend een stap over den drempel deed.

„Ik zou er tenminste nog maar niet al te dicht bijkomen, nu ze slapen," antwoordde O'Kelly grinnikend.

„Het lijken me stevige, groote honden toe! Wat is dat voor een slag? Het lijken wel groote Keeshonden!"

„Houdt het daar dan maar voor!" hernam de sheriff langs zijn neus. „Als ze maar goed trekken! Voor den prijs krijg je het tuig erbij."

Een paar van de honden waren opgestaan

en rekten zich geeuwend uit. „Ja, het zijn gespierde kerels!” zeide Raffles vol bewondering.

Een paar malen had hij van terzij naar O’Kelly gezien, maar ook die hield hem voortdurend scherp in het oog, met zijn revolver ter hoogte van zijn heup, en Raffles liet ieder opzet varen, hier en thans een overval te wagen. Niet alleen zou O’Kelly bij de minste verdachte beweging vuren, maar het zou hem ook bijna onmogelijk zijn, hier geheel alleen de slede en de honden weg te voeren.

Hij keek nog eens snel in het rond, en zag een tweede, lage deur in het bijkeldertje, die waarschijnlijk een gemakkelijker weg naar buiten opleverde.

Nu hij dit eenmaal wist nam hij zich voor, desnoods met geweld nog dienzelfde avond de slede en de honden terug te vorderen. En als hij er iets aan doen kon, zou hij wel zorgen, dat deze misdadige politie-beambte, die notabene moest zorgen voor de orde en rust in zijn streek, zoo spoedig mogelijk aan den dijk werd gezet.

„Nu, ik denk dat ik ze neem — als die andere reflectant me tenminste niet voor is geweest!” riep hij. „Dat spul ziet er best uit. Maar heb je geen kleinere slede?”

„Nee, dat is alles wat ik heb!” antwoordde O’Kelly kortaf. „Maar ik zeg maar — beter te groot dan te klein! Heb je het gezien? Dan maar weer naar boven! Nee — loop vooruit — ik houd niet van die grapjes!”

En Raffles moest weer vooraan gaan, met de wetenschap, dat de loop van den zesloops revolver zich op geen duim afstand van zijn rug bevond.

Het was geen zeer prettige gewaarwording en hij haastte zich dan ook, de smalle trap weer op te gaan.

Er waren nu nog meer lampen in de gelagkamer opgestoken, want buiten was het bijna geheel donker.

O’Kelly trok de lade open, nam er grijnslachend de revolver uit, en stak ze Raffles toe met de woorden:

„Daar heb je je propeschieter — wees er maar zuinig op!”

Raffles nam het wapen aan. Hij had een buitengewoon fijn gevoel in de vingers, en hij wist onmiddellijk op hetzelfde oogenblik, dat iemand de zes patronen van zwaar kaliber uit het wapen had genomen.

Waarschijnlijk was dit gedaan door den negerbediende op een zwijgenden wenk van

den sheriff, voor deze achter Raffles de trap afdaalde.

Maar zonder dat er een spier op zijn gezicht vertrok, liet hij het wapen weer in zijn zak glijden, en zeide:

„Ik kom om tien uur terug — dat beloof ik je!”

„Kun je niet dadelijk blijven?” vroeg O’Kelly, met een poging om vriendelijk te zijn, die hem veel deed gelijken op een scheelziende aap.

„Dat kan niet! Ik moet eerst mijn bagage gaan halen.”

„Waar heb je die dan gelaten?” vroeg de sheriff, onmiddellijk op zijn quivive!

„In het huis van een vriend van me, die vanmiddag al noordwaarts is gegaan en me op zou wachten in Circle — tachtig mijlen van hier!”

„Mooi zoo!” zeide O’Kelly, blijkbaar opgelucht. „Heb je hier anders nog vrienden!”

„Geen sterveling!” antwoordde Raffles.

„Nu, je hebt in elk geval een vriend in Circle die op je wacht, en als alles goed gaat — dan kun je hem over een paar dagen al weer terugzien! Tot straks dan!”

„Tot straks, sheriff!”

En Raffles, zijn rol tot het laatste oogenblik volhoudend, strompelde de gelagkamer uit, en O’Kelly keek hem met vonkelende oogen na, leunend op zijn toonbank, en bromde tusschen de tanden:

„Twaalfhonderd dollar — een aardig duitje om mee te nemen — nu, mijnheer de zwerfer — wie weet wacht jouw vriend in Circle wel vruchteloos op jou!”

Maar Raffles was intusschen reeds de trap afgegaan, en ook hij bromde iets voor zich heen.

„Wel, jij bloeddorstige schurk — jij zou wel willen dat ik vannacht onder jouw dak doorbracht! Ik heb heel goed gezien wat er in jouw oogen te lezen viel! Nu, wij hebben nog een appeltje met elkaar te schillen — en ik ken iemand, die nog vannacht zijn slede terug heeft!”

Hij strompelde langzaam verder, en daar hij een buitengewoon goed geheugen voor plaatselijke gesteldheden had, begreep hij, dat de kleine kelder een uitgang moest hebben naar een soort van achtererf, waar hij nu juist langs liep, en dat door een lage schutting van een zijweg was gescheiden.

De duisternis was wel niet volkomen, en zou dat ook den geheelen nacht niet worden,

maar hij had toch eenige moeite om een eind verderop Henderson en Brand te ontwaren, die daar nog op post stonden, zoo geduldig als goede waakhonden, want aan een openbare verlichting deed men in Dawson nog altijd niet, met uitzondering van een paar kleine pitjes aan het begin en het einde van den grooten weg, die dwars door het dorp liep.

Raffles sloeg schijnbaar geen acht op de beide mannen, die hem op eenigen afstand weer begonnen te volgen, en pas toen hij zich had overtuigd, dat niemand hem was nagegaan, en hij zich weder in een zijstraat bevond, hield hij zijn stappen in, zoodat zijn beide trouwe metgezellen hem spoedig konden inhalen.

„Nu?” vroeg Brand nieuwsgierig en op zachten toon.

„Het is zooals ik vermoedde — die schurk van een O'Kelly heeft de honden in zijn kelder, en ook de slede.”

„Dat is buitengewoon brutaal! Denkt de kerel er dan heelemaal niet aan, dat hij vroeg of laat die beesten naar buiten zal moeten brengen?”

„Dat zelfde is mij ook in de gedachte gekomen, Brand! Ik kan het alleen verklaren door aan te nemen dat het louter een lafhartige wraakneming is, en dat hij de ongelukkige honden wil vergiffigen of van honger wil laten omkomen! Dat is de manier waarop zich de zoon van een sheriff over een blauwtje wreekt! En laten wij nu spoedig voortmaken, Jack zal wel verheugd zijn, dat wij hem dit nieuws kunnen mededeelen.”

„Geloof je dat de sheriff die honden en de slede weer goedschiks zal afgeven?” vroeg Brand hoofdschuddend.

„Wij zullen hem er wel toe dwingen, Brand!” antwoordde Raffles kortaf. „Wij zijn met ons vieren — en als het kan zullen wij bij verrassing te werk gaan!”

„Heb je zijn zoon gezien?”

„Nee, die was er niet! Die scheen met een paar van zijn fijne kornuiten op een of andere onderneming uit te zijn, die het daglicht niet kan velen! Maar daar is het huis van onzen vriend al! Het overige zal ik je wel vertellen waar hij bij is!”

De drie mannen spoedden zich voort, en een paar minuten later stonden zij aan het begin van het weggetje in de sneeuw, dat van de heg naar de voordeur leidde.

En op hetzelfde oogenblik slaakte Brand

een onderdrukte kreet van verbazing en schrik.

„Wat is er?” vroeg Raffles, aanstonds naar zijn revolver grijpend.

„Maar zie je dan niet dat de voordeur openstaat?”

Zonder iets te zeggen was Raffles met een paar sprongen bij de deur, die inderdaad op een paar handbreedte openstond.

Hij wilde ze haastig verder openduwen, maar de deur ondervond tegenstand.

Het was alsof er iets achter lag, dat belette, haar geheel te openen.

Raffles bukte zich in de duisternis, terwijl hij zijn hand uitstreckte, die hij reeds van den handschoen ontdaan had, maar hij trok ze bijna aanstonds met een gesmoorde kreet van afgrijzen terug — iets kleverigs, vochtigs had zijn vingertoppen beroerd — — —

Met zachte stem riep hij naar buiten:

„Komt aanstonds binnen — er moet hier iets vreeselijks gebeurd zijn — maar ik weet nog niet wat het is. Weest voorzichtig! Het is hier stikdonker.”

Hij moest zelf over het voorwerp heenstappen dat de gang ten halve versperde en de beide mannen volgden hem zoo vlug ze maar konden.

„Doe de deur dicht!” beval Raffles.

Nauweliiks had Henderson de deur gesloten, of Raffles streek een lucifer aan, en ontstak het gaslampje in de gang — een weelde, welke het jonge echtpaar zich sedert een paar maanden veroorloofd had.

Bijna tegelijk slaakten de drie mannen een kreet van ontzetting.

Op zijn rug uitgestrekt lag daar Jack Steele, in zijn duffel gekleed. Hij was blootshoofds. Uit een breede wonde in de zijde vloeide traag een bloedstroompje, en naast hem lag een breed mes, met bebloed lemme, dat waarschijnlijk zooeven pas uit de wonde was geraakt, bij het openen van de deur.

Het was echter onmiddellijk te zien dat de jonge pelsjager niet dood was, want alle kleur was nog niet van zijn gelaat verdwenen, en hij ademde zwaar.

„Jij aan de voeten Henderson,” beval Raffles kortaf, „voorzichtig — dat de wonde niet rekt! Brand, doe de deur van de kamer open, — neen, het behoef niet — ik zie dat zij al geopend is — nu, men behoef niet te vragen wat hier is geschied!”

Zwijgend traden de drie mannen het vertrek binnen, dat dien morgen zulk een vrien-

delijken indruk op hen had gemaakt, met zijn keurige gordijnen, zijn helder geboenden vloer, zijn aardige snuisterijen.

Thans lagen alle meubelen overhoop, en men kon dadelijk zien dat hier een hevige worsteling had plaats gehad.

Van de jonge vrouw was geen spoor te ontdekken.

De zware luiken waren voor de ramen, en het was dus niet te verwonderen dat er van het schreeuwen van de ongelukkige Molly daarbuiten niets werd gehoord.

Op de tafel, duidelijk zichtbaar onder het licht van de lamp, die Brand onmiddellijk had aangestoken, lag de revolver van den jongen pelshandelaar, met alle kamers gevuld.

Het was duidelijk dat hij onverhoeds overvallen was, en waarschijnlijk onmiddellijk was neergestoken, voor hij tegenweer had kunnen denken.

Misschien had het jonge vrouwtje zich met dat wapen willen verdedigen, maar de ellendige schurken hadden het haar natuurlijk spoedig genoeg weten te ontrukken.

En nu pas, maar helaas te laat, begreep Raffles de volle beteekenis van de weinige woorden, die hij daar aan de toonbank had zien wisselen tusschen den sheriff en zijn twee vrienden.

Dit was de onderneming geweest, waarvan zij grijnslachend gesproken hadden — dit was de „zaak”, waarbij Jim O’Kelly betrokken was!”

Voor een kort oogenblik voelde Raffles zulk een verschrikkelijke woede bij zich opkomen, dat hij zich uit alle macht moest beheerschen, om niet onmiddellijk naar de Saloon van den sheriff te snellen, en dien schurk de hersens te verbrijzelen met de kolf van zijn revolver.

Hij beheerschte zich echter met bovenschelike inspanning, want hij begreep, dat zijn eerste plicht moest zijn, voor den gewonde te zorgen.

„Zie jij eens of je de verbandkist kunt vinden, Brand! Henderson, ga zien of onze honden en de slede er nog zijn!”

En terwijl de reus toetrad op de verbindingsdeur, opende Brand eenige kasten en ontdeed Raffles den gewonde van de duffel, vervolgens van zijn zware, wollen jas, en toen voorzichtig van het vest van otterbont.

Nu moest hij nog behoedzaam het flanel en het witte hemd verwijderen, en toen slaakte

hij een zucht van verlichting — al dat dikke goed had de kracht van den stoot, die bovendien in schuinsche richting was toegebracht, aanmerkelijk gebroken, en het was een betrekkelijk onbeduidende wonde ter hoogte van de vijfde rib, en volstrekt geen edele deelen waren geraakt.

Het is waar — als zij een uur later waren gekomen, zou Jack misschien zijn doodgebloed — maar nu kwam Brand reeds ijlings aanloopen, met het blikken verbandkistje, Raffles wies de wonde, verbond ze zorgvuldig, richtte zich na enkele minuten op, en zeide, terwijl hij wees op het reeds terugkeerend blosje op de wangen van den gewonde:

„Een paar dagen rust, — en hij is weer de oude.”

„De honden zijn er nog, mylord — en de slede gelukkig ook,” kwam Henderson berichten, die de schuur onderzocht had.

„Dan hebben de honden niet geblaft, of de kerels hebben het in de opwinding van de strijd niet gemerkt!” riep Raffles uit. „En nu moeten wij aanstonds aan het werk vrienden! Het is een groot geluk, dat de aanslag onmogelijk veel langer dan een kwartier geleden heeft plaats gehad, en dat wij weten wie de daders zijn! Brand, ik zal verplicht zijn, je bij onzen vriend Steele achter te laten, niet alleen om hem wat in te geven van het drankje, dat ik hier gereed heb gemaakt, — maar vooral om hem te kalmeeren, zoodra hij tot bewustzijn zal zijn gekomen. Breng hem vooral onder het oog, dat hij zelfmoord pleegt, als hij zich nu al te veel beweegt, want er zou een ader dicht bij de vrij groote wonde zich kunnen begeven, en dat zou hem noodlottig kunnen zijn. Tracht hem gerust te stellen door hem te zeggen, dat wij weten wie het deed, en dat Henderson en ik er op uit zijn, — en er vast op rekenen, hem zijn vrouwtje nog dezen nacht in de armen te voeren! En zeg hem tenslotte dat ik gezworen heb, dien sheriff duur te laten boeten voor zijn misdrijven. Al zou ik het tegen zijn heele politiemacht moeten opnemen — zij zullen hier in Dawson bemerken, dat John Raffles in hun midden is.”

Raffles had onder het spreken zijn revolver opnieuw geladen, en deelde nu in haastige bewoordingen aan Brand mede, wat er in de gelagkamer van het logement van den sheriff was voorgevallen.

Toen hij zweeg vroeg Brand, die zichzelf nauwelijks meester was:

„Geloof je dat zij Molly daar hebben gebracht?”

„Dat geloof ik haast niet — tenzij Jim O'Kelly in het huis van zijn vader woont. Is dat het geval, dan zal hij het rampzalige schepsel zeker daarheen hebben gesleurd! De bezitting van den sheriff bestaat niet alleen uit het logement, maar uit nog een aantal huizen en schuren op het erf, en wij moeten onmiddellijk gaan onderzoeken waar ze kan zijn. Nooit zou ik het mezelf kunnen vergeven, als wij haar niet uit de klauwen van die kerels redden, want altijd zou ik moeten rondgaan met de gedachte, dat ik van te voren had kunnen weten, wat er ging geschieden.”

„Kun je werkelijk mijn hulp niet gebruiken Edward?” vroeg Brand.

„Vriend Brand — je kunt me thans de beste hulp bewijzen, door voor Jack te zorgen!” antwoordde Raffles, wijzende op den gewonde, wiens oogleden begonnen te knippen. „Hij komt reeds bij — vertel hem alles, maar houd hem kalm, houd hem om godswil kalm! Kom mede, Henderson — wij zullen de atmosfeer daarginds eens een weinig gaan verontrusten! Ben je gewapend?”

„Ik heb mijn mes, mijn knuppel, en mijn revolver, mylord!” antwoordde Henderson met een verschrikkelijke stem. „En ik zal ze alle drie weten te gebruiken ook, als het noodig mocht zijn.”

„Op weg dan, James! En jij Brand — je verdedigt dit huis tot je laatste patroon, als zij soms terug mochten keeren! Vooruit!”

En met die woorden snelde Raffles heen, door Henderson op den voet gevolgd.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en
Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Twee gevangenen.

Zoodra de beide mannen den weg weder bereikt hadden, deed Raffles zijn zaklantaarn ontgloeien, en bij het licht daarvan bespeurde hij al spoedig de sporen van vier of vijf paar voetstappen, die schotsch en scheef door elkaar liepen.

Die konden natuurlijk alleen afkomstig zijn van de kerels, die zich van Molly hadden meester gemaakt.

Zelfs hier scheen het vrouwtje nog tegenstand te hebben geboden.

Over een afstand van een meter of twee,

drie zag men de indrukken van haar kleine voeten, en toen hielden zij plotseling op.

Op die plek was zij zeker van den grond gelicht, en weggedragen.

Voor zoover Raffles kon nagaan richtten de voetstappen zich vervolgens naar het veld, maar het viel moeilijk te zeggen, of die wel van de schurkachtige ontvoerders waren, daar het veld natuurlijk ook door anderen belopen was — bijvoorbeeld door Raffles en zijn beide vrienden zelven.

Terwijl zij zoo voortliepen, vroeg Henderson plotseling:

„Gij waart immers een kwartier geleden nog in de saloon, mylord?”

„Ja zeker James!”

„Dan kunnen zij het meisje daar in geen geval hebben binnengebracht, anders had gij het moeten merken!”

„Dat is een heel schrandere opmerking van je Henderson — en zij is volkomen gerechtvaardigd!” zeide Raffles op levendigen toon.

„Maar al is zij niet in het logement zelf gebracht, hetgeen ik ook zeker had moeten zien — zij kan naar een der bijgebouwen zijn vervoerd, of naar de woning van den zoon! En nu zullen wij eens spoedig een plannetje beramen, dat, naar ik hoop, zal slagen!”

Raffles wilde nog iets zeggen, toen hij plotseling zweeg, Henderson beet greep, en hem naast zich neer trok in de sneeuw, achter de heg, die het veld, dat zij juist waren overgestoken, scheidde van de hoofdstraat.

Daar kwamen juist twee mannen aanloopen, die op gedempten toon met elkander spraken en die een weinig dronken schenen te zijn.

En het scherpe oog van Raffles had in die twee kerels onmiddellijk de twee mannen ontdekt, die voor de toonbank hadden gesproken met O'Kelly.

Hij kon zich daarin onmogelijk vergissen. De eene man was lang en mager, en droeg een breedgerande hoed. De ander was veel kleiner, vierkant gebouwd, met een soort van Noorsche skipet, van duffel gemaakt, en van oorkleppen voorzien, die met zwarte bandjes onder de kin kon worden bevestigd.

De twee mannen kwamen den kant van het veld op, terwijl zij langs de heg liepen, en waren blijkbaar in de vroolijkste stemming.

„Wat zijn dat voor kerels, mylord?” vroeg Henderson.

„Die mannen moeten hebben deelgenomen aan den overval, James!” zeide Raffles op even zachten toon.

De reus wilde reeds opspringen, maar de stalen vuist van Raffles hield hem terug.

„Wacht nog even — laat hen wat dichterbij komen, zoodat zij geen gelegenheid krijgen om hun revolver te trekken!” fluisterde hij heel zacht.

Maar de twee schelmen schenen aan geen gevaar te denken.

Zij kwamen lachend en zwaaiend naderbij, en juist toen zij aan de andere zijde langs de

heg zouden gaan, zeide een hunner vrij luid:

„En nu is het jonge huwelijkspaartje al onderweg — die Jim gaat een goede tijd tegemoet. Wij hadden eigenlijk wat meer moeten vragen Bud. Ik zal — — —”

Wat de man zou doen is niet zeker, maar in ieder geval moest hij dat voornemen nog geruimen tijd uitstellen, want eensklaps gevoelde hij zich als door een natuurgeweld aangrijpen en over de heg sleuren.

De kleine man wilde vluchten, maar Raffles kon hem juist bijtijds, over de heg heen-reikende, bij zijn pols grijpen, en in een grooten boog volgde de kleine schelm zijn makker.

Zij gevoelden de koude loop van twee revolvers tegen hunne slapen, en toen klonk de koele stem van Raffles hen in de ooren, die op zachten maar dreigenden toon beval:

„Noem me onmiddellijk de naam van de plek, waarin Jim O'Kelly de vrouw heeft vervoerd, of jullie hebben den langsten tijd geleefd!”

„Hij heeft een huisje in Circle, mijnheer — en daar wil hij haar heenbrengen!” jammerde de kleinste, die een echten lafaard scheen te zijn.

„Dat zal je opbreken, Ted,” gromde de grootste man woedend, en hij maakte een beweging, alsof hij zich op den kleinsten man wilde werpen, maar Henderson behoefde hem slechts in den nek te grijpen en ter aarde te dwingen — en toen begreep hij, dat hij, althans voor het oogenblik, aan het kortste einde trok.

De kleine man had slechts een paar woorden gesproken, maar zij waren voor Raffles voldoende.

De weg naar Circle was op zijn minst tachtig mijlen, er waren eenige pleisterplaatsen, zooals Forty Mile en Cudahy, en daar de ontvoerde zeker nog geen vol uur voorsprong had, veeleer minder, kon het niet moeilijk zijn, haar te achterhalen.

Maar Raffles had nog een ander plan, hetwelk eerst ten uitvoer moest worden gebracht, en dat hem zeer toelachte, omdat hij aldus twee vliegen in een klap zou slaan.

Dat de kleine man de waarheid gesproken had — hij behoefde er geen seconde aan te twifelen. Hij was geen komediant — die woorden waren gekomen uit de mond van een man, die uit vrees voor den dood de waarheid uitschreeuwde. Trouwens — nu meende Raffles zich ook wel te herinneren, van een ervaring van twee jaren oud, dat de jonge

O'Kelly, wiens vader toen nog geen sheriff was, te Circle woonde, tachtig mijlen verder aan den Joekon gelegen.

Hij keek nog eens naar de twee kerels, toen haalde hij met een snelle beweging hunne revolvers uit de holsters, wierp ze zoo ver hij kon weg in de sneeuw, en beval op korten toon:

„Loop voor ons uit. En denk er om — bij de minste poging om je te verzetten ben je er geweest! En vlug een beetje — wij hebben vanavond nog meer te doen!”

Volstrekt niets begrijpend van alles wat er in die enkele minuten was voorgevallen, maar niettemin gehoorzaamend, liepen de twee mannen haastig het veld over, met de dreiging van de beide revolverloopen ter hoogte van hun valsche ribben.

En Raffles liet hen haast maken!

Vijf minuten later stonden zij dan ook alweder voor het blokhuis van Jack Steele en werden daar binnengevoerd.

Raffles ging Brand voorbij, die eerst de voordeur voor hem had geopend en in de grootste verbazing naar de beide gevangenen zag, die met sombere blikken naar de grond keken, maar zijn eigen verwondering was bijna nog grooter, toen hij Steele recht overeind zag zitten.

„Wat is dat nu?” riep hij op een toon van verontwaardiging. „Wil je wel eens dadelijk weer gaan liggen, Steele.”

De pelsjager strekte zich weer uit, maar hief tegelijk zijn hand naar Raffles op, en vroeg met sidderende stem:

„Is zij daar, mylord? Is zij gevonden?”

Raffles had natuurlijk liever zijn titel niet hooren noemen — maar het was nu te laat, en het kwam er ook niet op aan, zoolang die kerels zich niet konden bewegen, die daar nu in een hoek waren gedreven, en door Henderson werden bewaakt — en daarvoor zou hij wel zorgen!

„Neen zij is helaas nog niet bij ons, Steele — maar nog vannacht zullen wij haar zeker hebben bevrijd!”

„Waar is zij dan nu?” drong de pelsjager aan.

„Onderweg naar Circle — met den zoon van dien schurkachtigen sheriff!”

Steele kwam weer overeind zitten, en zeide kortaf:

„Als gij hen nagaat — dan ga ik met u mede.”

„Maar dat is krankzinnigheid, Jack!” riep

Raffles uit. „Je bent gewond, en je hebt groot bloedverlies geleden!”

„Het heeft niets om het lijf!” riep Steele koppig. „Het is maar een onbeteekenende vleeschwond. Ik heb waarachtig wel meer ondervonden, en uw drankje heeft me verbazend veel goed gedaan. Geen tien paarden zouden mij hier houden!”

„En dat vertelt hij me nu al tien minuten!” zeide Brand schouderophalend. „Hij zegt dat het een schram is, en dat hij zich gedragen heeft als een jongejuffrouw, door zijn bewustzijn te verliezen.”

Raffles was op Steele toegetreden, keek hem een oogenblik aandachtig aan, voelde hem de pols, en aan de uitdrukking van Steele's gezicht zag hij wel, dat hij hem eerder zou benadeelen dan goed doen, als hij hem niet toestond, hem en de beide anderen te vergezellen.

Vervuld van bewondering voor de verbazende vitaliteit van dien zoon der wildernis, die reeds nu een tamelijk ernstig bloedverlies te boven scheen te komen, zeide hij op ernstigen toon:

„Luister eens, Steele — het zou natuurlijk beter zijn, als je hier op zijn minst een dag bleef liggen, maar — als je me op je woord belooft, rustig in de slede te blijven liggen, zonder je te verroeren, totdat de tijd van handelen is aangebroken, en je dan ook strikt naar mijn aanwijzingen te gedragen — dan kun je met ons meegaan!”

Steele greep de hand van Raffles, die hij dankbaar drukte, en zeide:

„Ik zou hier ook zeker van ongeduld en wraakzucht gestorven zijn, mylord. Trek mij mijn pels aan, en ik geloof dat ik zelf wel naar buiten zou kunnen wandelen. Komen die twee kerels met die gemeene tronies hier een kopje thee drinken?”

„Dat eigenlijk niet, Steele!” antwoordde Raffles glimlachend. „Dat zijn de twee schurken die bij de ontvoering van je vrouw geholpen hebben. Blijf rustig liggen, of ik trek het verlof om ons te vergezellen weer in!”

Steele was namelijk half overeind gekomen, terwijl zijn oogen van woede flikkerden, en nu riep hij uit:

„Ja, dien langen schurk geloof ik te herkennen! Nu, daar hebt gij een goede vangst gedaan! Maar wat moeten zij hier uitvoeren?”

„Hier blijven, totdat wij met alles gereed zijn!” antwoordde Raffles lakoniek. „Zij zouden ons in den weg loopen bij wat ik nog te

doen heb! Wij moeten je slede hebben, Steele — en wij moeten den vader van die bandiet hebben!”

„Wat moeten we met hem?” riep Brand verwonderd uit.

„Hij zal als gijzelaar dienst doen!” antwoordde Raffles kortaf.

„Dat is een prachtig idee, als gij hem maar in handen kunt krijgen!” riep Steele opgewonden.

„Wij zullen het althans beproeven! Brand — help onzen vriend James eens bij het binden en knevelen van die kerels — en doe het stevig! Zou je in staat zijn, Steele, gedurende een kwartiertje of misschien iets langer de taak van cipier op je te nemen?”

„En van scherprechter ook, als het moet!” antwoordde Steele grimmig.

Henderson was reeds begonnen met zijn taak, en op tamelijk hardhandige wijze bond hij, door Brand geholpen, de armen van de kerels zoo stevig op hun rug bijeen, dat zij nog maar nauwelijks konden adembalen.

Hun eigen halsdoeken werden hun voor den mond gebonden, en toen moesten zij plaatsnemen in een hoek tegenover de rustbank, waarop Steele lag uitgestrekt, zoodat hij iedere beweging van hen kon volgen.

Hij kreeg zijn geladen revolver in de hand, en lachte tevreden.

„Maak zooveel mogelijk voort, mylord — ik brand van ongeduld om een woordje met die Jim O’Kelly te spreken!” riep hij uit.

„Aan ons zal het niet liggen, Steele! Brand, laad de slede weder op, span de honden in, zoodat alles gereed is om bij onzen terugkeer onmiddellijk op weg te gaan.”

„Maar als de gelagkamer nu eens vol staat met vrienden van O’Kelly mylord!” riep Steele ongerust uit.

„Wij zullen niet zoo dwaas zijn, om in een volle gelagkamer ruzie met hem te zoeken,” antwoordde Raffles, met een gerúststellend gebaar. „Is alles gereed? Haast je wat, Brand!”

De jonge man was bezig in het aangrenzende schuurtje de honden in te spannen en alles gereed te leggen om aanstonds te kunnen vertrekken.

Nog een paar minuten, en toen vertrok het drietal, sloot de voordeur zorgvuldig, en begaf zich ijlings naar de hoofdstraat.

Het was al tamelijk laat in den avond, bijna acht uur, en ofschoon zij nog steeds niet

gegeten hadden dachten zij nu alleen maar aan het volbrengen van de daad.

Zij kwamen slechts zeer weinig personen tegen, want het was fel koud, en iedereen had zijn warme woning opgezocht.

Bij de heg gekomen, die het veld van de hoofdstraat scheidde, hief Raffles de hand op, en zeide zacht:

„Nu zullen wij eens zien hoe de zaken staan! Wacht mij hier even.”

Raffles stapte over de lage heg, volgde over eenige tientallen stappen den hoofdweg, en bemerkte al spoedig dat het vroolijk moest toegaan in de gelagkamer van „de Vergulde Eenhoorn”, zooals O’Kelly zijn logement had gedoopt.

Alle lampen brandden, de kachel scheen gloeiend te zijn gestookt, want ondanks de felle koude, kon men hier en daar door de kleine ruiten heen naar binnen zien, daar, waar de ijsbloemen er geen vat op hadden kunnen krijgen.

In een hoek draaide een klein orkestrion, en bij de klanken daarvan stampten een twintigtal kerels met roode drankgezichten, en elkander om het middel vasthoudend een soort van ragtime.

Er waren twee vrouwen, in verschoten zijden japonnen, met goudloovertjes bestikt, die ook mededansten, en op een soort van podium, met een bonten lap als gordijn er voor, stond een oude piano, bij welker klanken zij zeker aanstonds zouden moeten voordragen.

O’Kelly zelf stond achter zijn toonbank, met zijn eeuwige sigaar in zijn mondhoeken en liet zijn veldheersblikken door het ruime vertrek gaan.

Naast hem stond zijn negerbediende, die grijsde, zoodat al zijn groote, sneeuwwitte tanden zichtbaar werden.

Het was duidelijk dat de sheriff in een allerzonnigst humeur was, want zijn oogen schitterden, en nu en dan zong hij brullend mee met het orkestrion, terwijl hij met zijn vuist op de toonbank sloeg.

„Nu, hij ziet er juist uit als een man, die een kleine oprissing dringend noodig heeft!” mompelde Raffles zachtjes voor zich heen. „Wij zullen het spel aanstond laten beginnen.”

Raffles sloop weer terug naar Brand en Henderson, die hem vol ongeduld wachtten, en zeide:

„Nu zal ik jullie beiden eerst naar het achtererf brengen, want daar ergens moet de

uitgang zijn van den kelder, waarin hij vanmiddag de slede en de honden van Steele verborgen had. Ik zal trouwens het sein wel geven, en jullie behoeven alleen maar op te letten."

Zwijgend gingen de drie mannen weer verder, en tenslotte bracht Raffles Henderson en Brand achter een lage schuur, een soort van garage, van plaatijzer, die waarschijnlijk alleen des zomers werd gebruikt, als de wegen weder begaanbaar waren.

De maan stond als een melkwitte schijf aan den hemel, groot en vol, en alle voorwerpen waren op tamelijk verre afstand duidelijk te onderscheiden.

En er waren daar verscheidene deuren te zien, maar het viel natuurlijk niet te zeggen, welke daarvan behoorde tot de kelder.

„Nu hebben jullie niets anders te doen dan op te letten — binnen tien minuten hoop ik iets van mij te kunnen laten hooren! Mocht alles misloopen, mocht de sheriff achterdocht koesteren, dan zal er wel geschoten worden en dan komen jullie mij natuurlijk door den gewonen ingang te hulp."

Raffles knikte hen nog eens toe, en toen keerde hij weer terug op zijn schreden, bereikte na een vijftigtal passen den hoofdweg, en ging onverschrokken het logement binnen.

Hij had zich in het huis van Steele voorzien van een klein bundeltje, gevuld met waarde-looze rommel, geknoopt in een geruiten doek, en dat moest nu doorgaan voor zijn bagage.

Hij knipperde tegen het licht, baande zich schuchter een weg tusschen de dansende mannen door, en bereikte ten slotte het reusachtige buffet.

De sheriff, die blijkbaar verre van nuchter was, zag hem al in de verte aankomen, trok hem haastig achter de toonbank, en zeide op jovialen toon:

„Zoo, ben je daar, goudgraver! Blijf je bij me overnachten?"

„Ja, mijnheer O'Kelly!" antwoordde Raffles. „En ik denk dat ik de honden en de slede koop. Of — is die andere gegadigde mij soms voor geweest?"

„Maak je maar niet bevreesd vriend — het heele stel staat beneden nog op je te wachten! En ga nu mee — dan zal ik je je kamer aanwijzen!"

„Ja maar — wacht eens, nu ik de honden koop, wil ik liever in de onmiddellijke nabijheid zijn!" wierp Raffles tegen. „Je zult beneden wel een paar bossen stroo hebben —

en ik heb hier een deken! Ik ben heelemaal niet veeleischend — en ik zal je betalen alsof ik in een van je kamers geslapen had!"

De sheriff scheen zich even te bedenken, en toen verscheen er eensklaps een valsch licht in zijn oogen.

Hij liet zijn blik snel door de gelagkamer gaan, waar alles danste en zong, schreeuwde en dronk, lichtte haastig het luik in den vloer op, greep een kaarslantaren, die er naast op den grond had gestaan, en zeide op schorren toon:

„Als je bang bent dat ze je vannacht je honden zullen afstelen, kom dan maar met me mee! Je kunt gerust daar beneden slapen, als het je eigen verkiezing is. Er is stroo zat, en je kunt nog een deken extra krijgen. Loop maar vooruit — ik zal je bijlichten."

En Raffles begon het trapje af te dalen.

Hij had goed op alle bewegingen van den schurk achtgeslagen, en hij had hem naar zijn breed mes zien tasten, dat in een lederen scheede, links in zijn gordel stak.

„Hij wil zeker geen leven maken!" overwoog Raffles zeer kalm bij zichzelf. „Hij heeft twee vrienden in de kroeg, maar daar durft hij het toch zeker niet op aan laten komen! Nu, des te beter!"

En langzaam strompelde hij voort, als iemand die niet al te goed ter been is.

Toen O'Kelly een trede of vier was afgedaald, stond hij een oogenblik stil, liet het luik boven zich neer, en ging toen verder.

„Hij denkt heel slim te zijn, en hij stapelt de eene domheid op de ander!" sprak Raffles tot zichzelf. „Hij wil zeker voorkomen dat men daarboven eenig gerucht hoort."

De tamelijke steile trap was veertien treden hoog. Op de derde van onderen, stond Raffles op zijn beurt even stil, en hoestte, met de hand op het hart gedrukt.

„Loop nu maar door!" zeide O'Kelly ongeduldig. „Strakjes kun je onder de dekens kruipen, ik zal je een warm glas wijn laten brengen."

Maar inplaats van door te loopen, draaide Raffles zich bliksemsnel om, rekte zich zoo hoog hij kon uit, en sneller dan de gedachte had hij het mes uit de scheede gerukt.

O'Kelly slaakte een doffen kreet van woede, en hij verloor een paar kostbare seconden doordat hij de lantaren in de rechterhand droeg.

Hij moest die eerst omwisselen om naar zijn revolver te grijpen.

Maar daartoe liet Raffles hem niet den tijd.

Hij had het mes reeds weggeworpen, en juist toen de sheriff den kolf van zijn revolver had gegrepen, rustte zijn hand op die van O'Kelly.

Als stalen veeren knepen de gespierde vingers van Raffles om den pols van den moordenaar, en toen liet O'Kelly de kaarslantaren los in zijn poging om zich te verzetten tegen dien onverwachten aanvaller, die over geweldige krachten scheen te beschikken.

Het glas van de lantaren brak, maar de kaars bleef branden, liggende op den leemen grond, aan den voet van de trap.

De strijd om de revolver duurde slechts zeer kort, want Raffles rukte O'Kelly aan diens lederen gordel naar zich toe en sloeg

hem met de vrije linker vuist uit alle macht in het gelaat.

Hij voelde onmiddellijk aan het verslappen van het lichaam in zijn greep, dat zijn vuist de juiste plek had geraakt.

Bijna had de oude schelm hem in zijn val meegesleurd, toen hij de vier onderste treden meer afviel dan afwankelde.

Raffles nam hem onmiddellijk zijn revolver af, en bond stevig zijn polsen op zijn rug bij elkaar.

Toen ontknoopte hij den rooden halsdoek, dien O'Kelly droeg en duwde hem dien in den mond.

Tenslotte bond hij ook zijn enkels, richtte zich tevreden op, en mompelde handenwrijvend:

„Dat is nog gemakkelijker en vlugger ge- gaan dan ik dacht. En nu snel recht gedaan!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

De achtervolging.

Raffles raapte de omgevallen kaars op, trad op de verbindingsdeur toe, en zag tot zijn blijdschap dat de sleutel nog op het slot stak, evenals dien middag.

Hij opende de deur, en daar stonden en lagen de honden, die blijkbaar dien dag nog geen eten hadden gehad, want zij gromden, en liepen kwispelstaartend om hem heen.

„Jullie zullen nog even moeten wachten, jongens!” zeide Raffles, een paar van de dieren over den kop streelend. „Nog een kwartiertje en je zult je voedsel van je eigen meester krijgen!”

Hij ging vlug naar de tweede deur, die met stevige bouten en grendels gesloten was, opende ze op een kier, het licht van de kaars deed hem een soort van kippenloop zien, die schuin naar boven liep, en die blijkbaar bestemd was, om er vaten langs naar beneden te rollen. Hij besteeg die helling, opende nog-

maals een deur, zag de sterren fonkelen, en liet den kreet van het sneeuwhoen hooren.

Bijna aanstonds maakten zich een paar donkere gedaanten los van de plaatijzeren loods schuin tegenover de deur en kwamen snel aanloopen.

„Is het al gelukt?” fluisterde Brand met een stem die van blijdschap trilde. „Ja, het is al afgeloopen! Je kerel ligt hier achter me, en hier zijn de slede en de honden! Kom vlug binnen en span ze aan. De armen dieren zijn uitgehongerd. Zij hebben blijkbaar vandaag nog niets gegeten. Vlug!”

Niet zonder moeite werden de honden van de deur gedreven die nu geopend moest worden, want de honger dreef hen zeker aan, om te vluchten, en op voedsel uit te gaan. En een paar rake tikken met de zweep waren noodig, om de dieren tot rede te brengen.

Zij lieten zich gelukkig zonder al te veel

grommen en bijten inspannen. Toen alles gereed was lichtte Henderson het lichaam van O'Kelly die juist weder bijkwam, van den grond en wierp hem tamelijk onzacht op de slede. Allen moesten nu echter helpen om de tamelijk zware slede tegen de met dwarslaten bespijkerde helling op te krijgen, die naar boven voerde.

En Raffles had vrij wat moeite, om de dieren tot stilte aan te manen, want zij waren uitgelaten van blijdschap, nu de koude vrieslucht weder in hun neusgaten drong, en zij blijkbaar gevoelden, dat zij op weg zouden gaan naar het huis van hunnen meester.

Zij staken zoo snel mogelijk het veld over, en omstreeks tien minuten later verbreedden de honden zich met die van Raffles, en deden zij zich te goed aan de gedroogde visch, die Steele hun zelf dadelijk had voorgeworpen.

En nu begon men haastig alle voorbereidse- len te maken voor het vertrek.

Maar Steele kreeg streng bevel, er zich niet mede te bemoeien, en nolens volens moest hij zich wel houden aan de voorschriften van een man, dien hij reeds vroeger als een uitmuntend geneesheer had leeren kennen.

Raffles legde hem nog eens een nieuw verband aan, en bemerkte tot zijn vreugde, dat de wonde zich reeds langzaam begon te sluiten. En van wondkoorts zou zeker geen sprake zijn bij een man als Steele, kern gezond, en met een ongelooflijke leefkracht.

En terwijl de drie mannen door het woonvertrek op en neer liepen, vroeg Brand opgewekt:

„En wat gebeurt er met die twee schoeljes daar in den hoek?”

Raffles wierp even een blik in de richting van de beide gebonden gevangenen en antwoordde schouderophalend:

„Het is niet prettig voor hun — maar zij zullen hier toch nog wel een vollen dag zoo moeten blijven, of althans dezen nacht, want ik ben er niet op gesteld, dat de vrienden van O'Kelly ons zoo spoedig zullen volgen.”

„Ik vrees, mylord, dat zij toch heel gauw de ontvoering van dien schobbejak zullen bemerken,” zeide Steele, die weer op zijn rustbank lag.

„Dat denk ik niet Steele! In elk geval zullen wij wel een kostbaar uur winnen. Want al zijn klanten waren dronken, men zal hem niet zoo spoedig missen, en als men hem mist —

dan zal men hem niet dadelijk in den kelder gaan zoeken! En zelfs al vindt men daar de gebroken lantaren, dan beteekent het nog niet veel, want die twee kerels daar in den hoek zijn, voor zoover ik weet, met Jim, de eenigen die iets afweten van de diefstal van de honden! In elk geval zullen wij vlug voortmaken. En nu moet ik je er wel op wijzen, arme Steele, dat er, als die kerel daar in de slede althans ooit weer sheriff wordt, van je huis hier, wel niet veel terecht zal komen, tijdens je afwezigheid.”

„Daar heb ik op gerekend, mylord!” zeide de jonge pelsjager zacht. „Zij zullen het wel vernielen, of in brand steken — die ellendingen zijn tot alles in staat! Gelukkig heb ik al mijn huiden van het vorige jaar al verkocht, mijn geld staat op een bank, veel van waarde is hier niet te rooven. Het is waar, het is jammer van mijn oud, 'trouw huis — maar ik kan een ander bouwen! Als ik maar eerst Molly weer terug heb.”

„Misschien loopt alles nog wel ten goede af, en kunnen wij bewerken dat die schurkachtige O'Kelly wordt vervangen door een sheriff, die een beter besef heeft van zijn plicht!” zeide Brand. „Zijn wij gereed, vrienden? Laten wij dan op weg gaan!”

De beide sleden waren geladen. Goed gebonden lag de sheriff op den bodem van het voertuig, dat aan Steele toebehoorde, en hij zelf kreeg een warm, gemakkelijk ligplaatsje tusschen wollen dekens en opgerolde tenten op de slede van Raffles. Zijn honden waren als dol geweest, toen zij hem terugzagen, maar nu trokken zij weder gehoorzaam de slede, na hun maag gevuld te hebben.

Men had de wapens nauwkeurig nagezien, alles was op de groote slede geladen wat Steele had willen medenemen, die moest rekening houden met de kans, dat de vrienden van O'Kelly zijn huis zouden vernielen. De lichten werden gedoofd, de deuren werden gesloten, en terwijl daarbinnen de beide schurken aanstonds begonnen met de pogingen om zich te bevrijden, gleden de beide sleden haastig voort over de bevroren sneeuw en langs een achterweg, door Steele aangeduid, Dawson uit.

En nu kwam aanstonds de groote kennis van den pelsjager betreffende het land en al zijn bijzonderheden ten goede aan de ondernemende mannen, die waren uitgetogen om den laffen ontvoerder van de kleine Molly te achterhalen, en te straffen.

Hij kende ieder stroompje, ieder zijriviertje van de machtige Joekon, ja hij kende iedere terreinplooi, iederen boom, ieder boschje! Jarenlang had hij hier gejaagd, des zomers en des winters, en niets ontging aan zijn scherp oog.

Hij kende de beste wegen om Circle te bereiken, en die volgden de beide sleden, want het was begrijpelijk dat Jim O'Kelly dezelfde route was ingeslagen, daar ook hij het land voortreffelijk kende.

„Er is een ding dat mij verbaast,” zeide Brand, toen zij omstreeks een half uur onderweg waren zonder dat er nog een woord was gesproken.

„Wat is dat?” vroeg Raffles.

„Wel, dat die Jim geen gebruik heeft gemaakt van de gestolen honden!”

„Daarvan zullen twee redenen hem hebben teruggehouden, mijnheer Brand?” zeide Steele, die met gebalde vuisten achterover lag, en maar voortdurend omhoog had gestaard in de lichtblauwe lucht, doorweven van manenstralen.

„Ten eerste kent het kleinste kind op honderden mijlen in den omtrek mijn honden, en ten tweede zouden zij hem eenvoudig verscheurd hebben!”

„Maar ons hebben zij toch zoo goed als niets gedaan!” riep Brand verwonderd uit.

„Omdat zij u dadelijk als vrienden herkennen, mijnheer?” hernam Steele. „Maar, nauwelijks een paar maanden geleden, heeft die Jim mijn honden eens gesard, een paar van zijn groote mastieffs op hen afgezonden, en dat vergeeft en vergeet een hond nooit! Gij moet weten dat de Samojeed een trouw dier is voor dengeen die hem goed behandelt, maar dat zij buitengewoon haatdragend zijn en nog jaren later den man herkennen en aanvliegen, die hen eens geschopt, of al te erg met de zweep geranseld heeft.”

„Dat verklaart alles!” meende Raffles. „Dan zal hij hier of daar wel honden gestolen hebben, ongeveer op dezelfde wijze.”

„Ik zit er juist over te denken, welke dieren het kunnen zijn, mylord!” hernam Steele. „Want van de honden hangt veel af. De mijne hebben een dag rust gehad, en daarvoor hebben zij ook niet heel erg hard gewerkt — maar uw honden daarentegen zullen dezen gang niet heel lang volhouden, helaas! Ik heb er verstand van, en ik weet wat ik zeg. Zij lijken nu versch en uitgerust, maar dat is maar schijn! En als twee sleden samengaan

— dan geeft het langzaamste span natuurlijk het tempo aan. En daarom moeten wij maar hopen, dat zijn eigen honden niet van beste kwaliteit zijn! En toch — toch moeten wij hem vannacht nog inhalen. O, als ik er aan denk, dat mijn Molly in handen is van dien vervloekten schurk — ik voel mijn bloed koken, en het is maar goed dat gij zijn vader in de andere slede hebt gelegd!”

Raffles en Brand gaven geen antwoord.

Zij begrepen maar al te goed, dat de kans, dat zij nog dien nacht Jim zouden inhalen, tenminste wanneer hij over een goed span honden beschikte, niet zeer groot was.

Urenlang gleden de beide sleden zoo voort, en toen bleek het dat Steele goed gezien had — de dappere honden van Raffles begonnen langzamerhand teekenen van vermoeidheid te toonen, zij struikelden nu en dan, en een paar hunner hijgden zwaar.

„Laad wat van de slede over op die van Steele!” beval Raffles kortaf. „Zijn honden loopen nog even goed en snel als toen wij vertrokken.”

Men hield even halt, en een paar zware voorwerpen, zooals de kist munitie en een blikken trommel met verduurzaamde levensmiddelen, werden overgeladen op de andere slede.

Dat gaf althans weer eenige verlichting en de trouwe honden trokken weer moedig aan op een bemoedigend woordje van Raffles.

Omstreeks half elf in den avond kwam Cudahy in het gezicht.

Het is maar een kleine nederzetting, op den rechteroever van den Joekon gelegen, juist tegenover Forty Mile, dat op den linker-oever is gelegen, ter plaatse waar de Forty Mile Creek zich uitstort in den Joekon.

Een brug is er niet, maar des zomers is er een veer, dat thans natuurlijk buiten dienst was gesteld, want het ijs was zoo dik, dat men wel met een afdeeling artillerie van den eenen naar den anderen oever had kunnen gaan.

Cudahy telt een honderdtal blokhutten, vrij onregelmatig verdeeld, er is een postkantoor, een kerkje, een enkele school, en natuurlijk zijn er een paar saloons.

Steele had in het laatste uur geen woord gesproken, en lag maar omhoog te staren met opeengenepe tanden.

Maar toen zij Cudahy zouden binnengaan, zeide hij:

„Zoudt gij hier niet een onderzoek willen

instellen, mylord! Het is wel niet waarschijnlijk, maar het is toch evenmin onmogelijk, dat hij hier den nacht heeft willen doorbrengen, om morgen weer verder te gaan."

"Dat was ik al van plan, mijn waarde Steele!" antwoordde Raffles. "En als hij hier werkelijk is — dan moet het ook niet zoo moeilijk zijn, om zijn verblijfplaats te ontdekken."

"Heeft hij hier vrienden, gelooft gij?" zoo wendde Brand zich tot Steele.

"Hij heeft er bijna in iedere stad en in ieder vlek langs den Joekon een paar, van Dawson tot Nome. Allemaal van zijn eigen slag!" antwoordde de pelsjager minachtend, "en die zullen hem natuurlijk wel voort helpen."

"Dan moesten wij het hoofd van de politie hier eens gaan ondervragen!" stelde Henderson voor.

Steele keek den reus aan met iets van medelijden in zijn blik, en zeide toen:

"Er is hier een sheriff met twee man, vriend James, en het is een goede vent — die zijn plicht doet. Maar hij durft het niet opnemen tegen een schurk als O'Kelly en zijn talrijke vrienden. Hij weet maar al te goed, dat hij bij het eerste teeken van openlijk verzet tegen wat O'Kelly voorschrijft vanuit een hinderlaag zou worden neergeschoten. Ik ken de toestanden hier beter dan gij. Zoo is het nu al sedert een maand of drie, en het werd steeds erger. Die O'Kelly oefende een waar schrikbewind uit, en alle bewoners van goeden wil, zagen, juist als Molly en ik, rijkhalzend uit naar de komst van de bereden politie, die misschien een einde had kunnen maken aan dien schandelijken toestand. Ik zeg misschien — want tegen een kerel als O'Kelly is natuurlijk niets te beginnen zonder bewijzen — en die hadden we helaas nog niet!"

"Maar wij hebben ze nu!" viel Raffles hem droogjes in de rede. "En deugdelijke bewijzen ook! Neen, de rol van dezen man is uitgespeeld, zoodra wij maar een patrouille van de Koninklijke Bereden tegen komen. Dat was ook een van de redenen, waarom ik hem heb medegenomen."

"Laten wij dan nu aanstonds een onderzoek gaan instellen!" meende Brand. "Wij mogen niet te veel tijd verloren laten gaan. Ik kan hier wel bij Steele blijven — of anders Henderson, want die valt door zijn lengte overal op."

Raffles dacht een oogenblik na, en antwoordde toen:

"Ja, dat is het beste! Henderson zal bij de sleden blijven, en op den gevangene passen. Hoe voel je je nu, Jack?"

"Lichamelijk wel, mylord — maar er vreet iets aan mijn hart, dat mij gek zal maken, als ik niet spoedig weet hoe het met mijn Molly staat! Gaat deze nacht voorbij, zonder dat wij hem hebben ingehaald, dien laffen fielt, dan — dan — —"

Hij voltooide den zin niet, maar werd doodsbleek, en in zijn oogen kwam een uitdrukking van woede, die ook Jim zou hebben verschrikt als hij ze zou hebben kunnen zien.

De jongeman werd zorgvuldig toegedekt, de sleden werd in de schaduw van de kleine kerk geschoven, die daar rustig en vreedzaam haar spits, houten torentje in de lucht verhief, en waarvan de manestrallen als vloeibaar zilver schenen af te druipen, men overtuigde zich nog eens dat de banden van den geknevelden O'Kelly, die nu volkomen bij kennis was, niet waren losgeraakt, en toen gingen Brand en Raffles haastig verder de kleine nederzetting in, waar ieder leven uitgestorven scheen te zijn.

Maar het toeval was hen, altijd in dit opzicht gunstig.

Want halverwege de hoofdstraat kwamen zij een man tegen, die dadelijk bleef stilstaan op het zien van de beide gedaanten, en op niet zeer vriendelijken toon vroeg:

"Wat zoeken jullie hier zoo laat? Vreemdelingen?"

"Ja, vreemdelingen," antwoordde Raffles aanstonds. "Zijt gij een inwoner van deze plaats?"

"Ik ben een van de mannen van den sheriff."

En hij toonde Raffles het kleine insigne, dat achter den opslag van zijn duffel verborgen was.

"Dat treffen wij!" riep Brand uit. "Dan kan deze man ons misschien ook wel zeggen, of Jim O'Kelly hier is!"

De man verschoot zichtbaar bij het hooren van dien naam, deed een stap terug, met een onbestuurd gebaar naar zijn revolvertasch, en vroeg toen, op een toon, die maar al te duidelijk bewees, hoezeer den zoon van den sheriff hier bekend was.

"Jim O'Kelly vindt jullie hier niet! Vrienden van hem?"

"De bitterste vijanden, constabel!" ant-

woordde Raffles kortaf. „Wij achtervolgen hem, en als wij hem in handen krijgen — dan zal het hem slecht vergaan! Wij leveren hem onmiddellijk uit aan de bereden politie, zoodra er hier in de buurt maar een patrouille verschijnt.”

Het gelaat van den man nam dadelijk een andere uitdrukking aan en hij liet een kort lachje hooren, toen hij hernam:

„Dat is een heel andere zaak! Dan is het maar jammer, dat gij geen uur vroeger zijt gekomen!”

„Toen was hij hier dus?” riep Brand op levendigen toon.

„Ja mijnheer, toen kwam hij door het dorp.”

„Alleen?”

„Dat is te zeggen — met een slede, die vrij hoog geladen was, en tien goede honden.”

„En je weet zeker dat hij verder is getrokken?” vroeg Raffles.

„Volkomen zeker mijnheer. Hij scheen volstrekt geen lust te hebben om hier te blijven, en ik heb hem zelf de vlakke weer zien intrekken — noordwaarts.”

„Geloof je dat hij vannacht Forty Mile nog zal kunnen halen?”

„Als hij van plan is, nog vier uren door te trekken, dan zeker!” antwoordde de man, „maar zijn honden leken mij al tamelijk vermoeid toe.”

„Constabel — ik weet dat ik je geen fooi mag geven, laat het je dus voldoende zijn als ik je zeg, dat je ons een zeer grooten dienst hebt bewezen!” riep Raffles, den man de hand drukkend. „Misschien zul je er toe hebben bijgedragen, het land van een groote plaag te bevrijden!”

„Dan zouden wij eerst zijn vader moeten hebben, mijnheer!”

„Nu, misschien krijgen wij dien ook nog wel gauw!” zeide Raffles lachend, „en nu vaarwel — wij gaan hem achterna!”

„Heeft u hulp noodig, mijnheer? Die kunt u krijgen, mits u ons kunt bewijzen dat hij iets op zijn kerfstok heeft, die Jim!”

„Dat heeft hij, en niet weinig ook — maar je hulp hebben wij niet noodig, vriend. Later misschien — als wij weer terugkeeren door Cudahy!”

En snel keerden Raffles en Brand op hunne schreden terug, en deelden aan Henderson en Steele mede, wat zij zooeven gehoord hadden, zonder hunne stemmen te dempen, zoodat de oude O’Kelly volkomen vrijheid had, om het zijne te denken van de noodlottige omstandigheid, dat zijn schurkachtige zoon zijnen achtervolgers nog maar een uur voor was.

Zonder aan rust te denken, onder het voortschuiven op de sneeuwschoenen, om hunne honger te stillen knabbelend op reepen chocolade en harde scheepsbescuit, trokken de achtervolgers weer verder, en de honden schenen elkander aan te sporen, en liepen ordelijk in het tuig.

Binnen weinige minuten waren zij het kleine dorpje weder uit, dat daar scheen te sluimeren onder het parelend licht van de groote maan, en daar deed zich de vlakke weder voor hen open, en zij trokken ze tegemoet, onversaagd, hard en streng als het straffende Gezag.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een vreeselijk einde.

De vlakke daalde langzaam, en meestentijds konden de mannen de bevroren oppervlakte van de Joekon niet zien, die aan hun oog onttrokken was door de hooge oevers. Soms echter dwaalde een van hen een weinig terzijde af, daar, waar die oevers doorbroken waren om de rivier te kunnen overzien, en zich te overtuigen dat de jonge O'Kelly niet over het ijs voorttrok, dat de rivier bedekte.

Dat was echter niet waarschijnlijk, want het ijs had in de laatste weken sterk gekruidd, en het was bijna onmogelijk, met een slede voort te trekken over die ongelijke oppervlakte vol scheuren, kloven en messcherpe verhevenheden, die de pooten der honden bloedig verwonden.

Trouwens, de rechte lijn naar Circle voerde niet langs de rivier, maar over de vlakke, en langs den voet van een heuvelketen, die zich over een afstand van zes of zeven mijlen te rechterzijde van de kleine karavaan uitstreckte, en waarvan zij het begin zoeven bereikt hadden.

Verderop verhieven zich ook dichte wouden van pijnboomen en dennen, en daar zou Jim misschien zijn tent op slaan, om beschut te zijn voor den wind, die krachtig was begonnen te blazen uit het oosten.

De schurk kon onmogelijk iets weten van de vrienden, die zoo eensklaps ten tooneele waren verschenen, om Jack te helpen, dien hij zwaar gewond waande, misschien wel dood, en hij moest zich dus volkomen veilig gelooven.

Zoo snel de honden maar wilden loopen trokken de mannen zwijgend voort, telkens om zich heen ziende, en ook telkens bukkend, om te zien of zij geen sledespoor konden ontdekken.

Maar het vroom op dat tijdstip zoo vinnig, dat een sledespoor reeds binnen drie kwar-

tier weder was toegevroren, en dus niet meer te onderscheiden van de omringende sneeuw, die zoo hard was als ijs.

Maar weer een half uur later riep Henderson plotseling op gedempten toon, na nogmaals naar den grond te hebben gezien:

„Hier is een spoor — zie maar — en het is kersversch! De randen van het geultje, door de slede-ijzers gemaakt, is zoo scherp, alsof het met een mes gedaan was.”

Steele leunde zoover hij kon uit de slede, waarin hij neerlag, en riep opgewonden:

„Je hebt goede oogen, vriend James! Ja, dat is een sledespoor! Nu kan hij geen half uur voor ons uit zijn — de Heer zij geprezen — wij komen misschien niet te laat!”

Hij liet een korten kreet hooren, en zijn honden begonnen zoo snel te loopen, dat de anderen, die danig vermoeid raakten, hen ternauwernood konden volgen. De afstand tusschen de beide sleden werd dan ook voortdurend grooter.

Raffles riep Henderson een kort bevel toe, en de reus nam de leiding op zich van de slede, die door Raffles' honden getrokken werd, en waarin de gevangene gezeten was, aan handen en voeten gebonden, en opnieuw gekneveld, nadat men hem op de vlakke bevrijd had van den doek, ten einde hem nu hij wel moest begrijpen wat er gaande was, te beletten, zijn zoon te waarschuwen, zoodat die zich zou kunnen verdedigen.

Wel had Raffles hem bedreigd, bij het eerste geluid een kogel door het hoofd te schieten, maar hij was er niet volkomen zeker van of de wraakzucht van den ouden schelm het niet zou winnen van zijn verlangen om te blijven leven.

Raffles en Brand hadden zich aan de snelle slede vastgeklemd, en zij behoefden hunne

voeten bijna niet te verzetten want de honden zorgden wel voor hun voortbewegen.

Met iedere minuut werd het sledespoor duidelijker zichtbaar.

Raffles en Brand hadden hunne geweren reeds eerder ontdaan van de foudralen en alleen een wollen lap omwikkelde nu nog den grendel, om het geweervet voor bevrozen te bewaren.

Want op dat oogenblik heerschte er een koude van bijna vijf en dertig graden onder nul.

Hoe langer hoe meer naderden zij den voet van de lage heuvels, die hier en daar met bosschen begroeid waren, en zij bevonden zich thans in een vrij gevaarlijken toestand, want als Jim O'Kelly het in den zin had gekregen, daarboven zijn kamp op te slaan, dan zou hij de slede van verren afstand kunnen zien aankomen, en, al was hij alleen, gemakkelijk met zijn geweer die scherp tegen de witte sneeuw afstekende mannen kunnen treffen.

Maar het lot had het nu eenmaal anders gewild.

De wind speelde vrij over de heuveltoppen, het was daar vinnig koud, en zeker had hij het besluit genomen, aan den voet van den reuvelreeks te kampeeren, of misschien met zijn rampzalige gevangene een dier rotsholen binnen te trekken, die men hier vrij veelvuldig aantreft.

En plotseling, juist nadat zij den top van een lagen heuvel hadden bereikt en op het punt stonden, met gehemde slede naar beneden te glijden, slaakte Brand een korten kreet, drukte den rem aan, en deed de honden stilstaan.

Hij wees voor zich uit, in de laagte.

Daar, op een afstand van ongeveer een halven kilometer stond een tent, die blijkbaar zooeven was opgezet, in de luwte van een hoogen, overhangenden heuvel.

Er naast brandde een houtvuur.

Aan den anderen kant van de tent stond een slede, en een paar honden liepen snuffelend rond, misschien in de hoop nog een kruimeltje voedsel te vinden. Van de anderen was niets te zien, die hadden zich blijkbaar reeds een warm leger in de sneeuw gegraven.

En de anderen zouden zich wel spoedig gereed maken, dat voorbeeld te volgen.

Alles was in het maanlicht zoo duidelijk zichtbaar, alsof het dag was.

Van de menschen was aanvankelijk niets

te zien, maar eensklaps werd de tent van binnen verlicht, — daar was een lantaren aangestoken, en nu was duidelijk een schaduw te zien, die zich daarbinnen bewoog, klaarblijkelijk van een man.

En plotseling was er een tweede schaduw te zien, vlak naast hem. Nauwelijks begrepen de mannen op den heuveltop dit, en was het tot hen doorgedrongen dat Jim daarbinnen moest zijn met Molly, of gedempte, gesmoorde kreten klonken uit de tent, nauwelijks hoorbaar door den afstand.

Brand had zijn geweer omklemd, en Jack, half razend van woede, nauwelijks wetend wat hij deed, wierp den deken van zich af, en schreeuwde:

„Daar is hij! De ellendeling! Schiet dan — schiet dan toch!”

Het was een waanzinnig bevel, dat niemand durfde opvolgen.

Daarbinnen in de tent was een worsteling ontstaan, dat was maar al te duidelijk te zien aan het heftig bewegen der schaduwen, en hij zou evengoed de vrouw hebben kunnen raken, al was hij dan ook de beste schutter van het troepje.

Hij stond nog in beraad, of hij Raffles niet zou verzoeken, met hem naar beneden te snellen, toen er iets anders, onverwachts gebeurde, dat de zaak op een vreeselijke wijze binnen weinige minuten besliste.

De trekhonden van Jack waren, zoodra hun meester in zijn dolle woede begon te schreeuwen, opgerezen, zonder dat iemand acht op hen sloeg, onder een dreigend gegrom, en terwijl hun oogen als vurige kolen begonnen te schitteren.

En eensklaps, zonder eenig geluid te geven, en alsof zij het onder elkander hadden afgesproken, stortten zij zich met een woedenden ruk vooruit.

De zware slede, vastgezet door de rem, wilde niet medegeven, de lederen hoofdlijn brak af als een draadje — en daar stormden de tien honden als een wervelwind, met de vaart van een trein den heuvel af.

„Groote God! zij zullen hem verscheuren!” riep Brand met een kreet van ontzetting. „Kun je hen niet terugroepen, Jack? Hij is een schurk — maar om hem zoo te laten sterven — — —”

Met wijdgeopende oogen staarde Jack zijn honden achterna, opende den mond, er kwam een rauwe klank over zijn lippen — en toen gleed hij achterover, zonder het reddend be-

vel te hebben kunnen geven, dat hem waarschijnlijk toch niets gebaat zou hebben....

De hevige spanning had den gewonde, door bloedverlies verzwakt, al te zeer aangegrepen, en de dichte duisternis eener bewusteloosheid spreidde zich over zijn geest uit.

Maar intusschen, terwijl de honden naar omlaag stormden, en Brand vruchteloos zijn stem uitzette om de woedende dieren terug te roepen, verscheen ook de andere slede boven op den heuveltop, getrokken door de vermoeide honden, die dadelijk neervielen.

Pat O'Kelly was overeind komen staan in de slede. Begreep hij wat er daarginds geschiedde? Wilde hij zijn zoon waarschuwen?

Hij deed een wanhopige, krankzinnige poging om zich te bevrijden, terwijl zijn oogen hem uit het hoofd puilden, en hij was verschrikkelijk om aan te zien, met zijn in de wind wapperende, grijze haren, zijn geknevelde mond, en zijn met bloed beloopte oogen.

Maar daarginds hadden de als de wind voortjullende honden hun doel bijna bereikt.

Zij liepen nog altijd in het tuig, maar zij hadden zich onder het voortsnelen willen verstrooien, de een liep harder dan de ander, en de betrekkelijk dunne riempjes, waarmee zij aan de hoofdlijn verbonden waren, knapten al spoedig.

En zoo stormden zij als een kudde wolven toe op de tent.

Maar hoe geruischloos hun pooten ook gingen over de sneeuw, de honden van Jim O'Kelly moesten iets gemerkt hebben, want de sneeuw begon in beweging te komen, hier en daar klonk een woedende grauw, wolfachtige gedaanten werden zichtbaar, en toen sloeg Jim O'Kelly, met het geweer in de hand, het tentdek terzijde, en trad blootshoofds naar buiten.

Het was zijn laatste stap.

Nog voor hij begreep wat er gaande was, nog voor hij de sleden zag daarboven, voor hij zijn geweer had kunnen opheffen, om het aan den schouder te brengen, was een van de voorste honden van Jack Steele hem met een vreeselijken sprong naar de keel gevlogen.

De mannen daarboven, aangegrepen door ontzetting, zagen hoe Jim de armen ten hemel strekte, het geweer liet vallen, de hond die hem aan de keel hing, met beide handen in den strot greep, en met hem om en om door de sneeuw rolde. Zij zagen hoe de man achterover viel, en hoe de hond woedend aan hem rukte. Toen werd het daar een wild ge-

vecht tusschen de honden, maar nu schreeuwde Raffles ook luidkeels:

„Naar beneden! Vlug — bind de sleden aan elkander vast, Henderson en volg ons. De dieren zouden elkander verscheuren, als wij niet tusschenbeide kwamen.”

Zoo snel hun voeten hen maar wilden dragen gleden Raffles en Brand naar omlaag, de zweepen in de vuist, en vielen als een bom tusschen de strijdende honden, en lieten het met ijzerdraad doorvlochten leder meedoo-loos neerdalen op de koppen en ruggen der vechtende honden.

Maar het duurde geruimen tijd, voor de woedende dieren elkander loslieten, en toen bleek het dat zes van O'Kelly's honden op slag waren gedood, terwijl er drie zwaar waren gewond.

Er waren er nog drie, die slechts een weinig bloedden, maar ook van Jack's honden waren er twee zoo fel gebeten, dat Brand ze aanstonds met een paar revolvergeschoten moest afmaken.

Wat Jim O'Kelly betreft — hij was verschrikkelijk om aan te zien.

Een afschuwelijke wonde gaapte ter zijde van zijn hals, en de dood moest bijna onmiddellijk zijn ingetreden, nadat de woedende hond, die zijn ouden vijand herkend had, hem naar de keel was gevlogen.

Raffles had snel een doek over hoofd en borst van den doode geworpen, sloeg de tent-lap terzijde, en trad binnen.

Onbewegelijk zat Molly in een hoekje, bleeker dan een doode, het haar los, de kleederen half van het lichaam gerukt, en met doodelijk verschrikte oogen starend naar de ingang van de tent.

Zij had blijkbaar niets begrepen van het geheele voorval en had misschien aan een overval van wolven gedacht.

Nauwelijks had zij Raffles gezien en herkend, of zij slaakte een zwakken kreet, strekte de handen naar hem uit, mompelde den naam van haren echtgenoot, en viel toen plat voorover in de sneeuw.

Raffles droeg haar voorzichtig naar buiten, en legde haar neder op de slede, waar Jack juist weder ontwaakte uit zijn duizeling, verwilderd om zich heen keek, en toen, met een diepen zucht, het jonge vrouwtje dicht tegen zich aantrok, en haar krijt wit gezichtje met kussen begon te overdekken.

Maar intusschen waren ook de beide andere sleden aangekomen, terwijl Henderson

uit alle macht moest hemmen, teneinde te voorkomen dat de zware voertuigen, de vermoeide honden van Raffles zouden inhalen en verwonden.

O'Kelly leunde tegen den zijwand van de slede, jammerlijk om aan te zien.

„Maakt hem los — neem dien doek van zijn mond!” zeide Raffles op zachten toon. „Hij is zwaarder gestraft, tenminste wanneer hij van zijn zoon hield, en dat willen wij gelooven, dan een onzer hem ooit had kunnen straffen.”

Niet zonder tegenzin maakte Henderson de touwen los, die de armen van O'Kelly samengebonden, toen die van zijn enkels, en ten slotte ontknoopte hij ook den doek, die den mond van den sheriff dicht hield.

Raffles deed een paar passen naar den ouden man toe, en zeide, terwijl zijn stem heel even trilde:

„Wij hergeven je de vrijheid, O'Kelly, stap uit de slede — en als je nog een grein menschelijkheid hebt, bid dan voor je zoon!”

Maar de oude man bewoog zich niet.

Henderson kwam weer naderbij, raakte even zijn arm aan, en zeide:

„Vooruit, man — neem althans afscheid van je zoon! Het is toch je eigen bloed — al is het dan niet veel bizonders!”

Dat laatste had de reus voor zich heen gezegd, maar nu hij tot zijn verwondering zag, dat O'Kelly nog altijd bleef zitten, schudde hij hem even heen en weer, keek hem wat beter aan, en slaakte een onderdrukten kreet.

O'Kelly kon geen afscheid meer nemen van zijn zoon.

O'Kelly was dood.

Een beroerte had een einde gemaakt aan zijn misdadig leven.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De laatste strijd.

Alle mannen hadden voor een kort oogenblik het hoofd ontbloot.

Raffles en zijn vrienden hadden den dood reeds onder talrijke gedaanten aanschouwd, maar dit tragische einde, zoo onverwacht, trof hen diep. Door honden vermoord! Dat was het einde geweest van den man, die zijn handen met bloed bezoedeld had, geroofd had en vermoord, en de hand uitgestoken naar een andermans vrouw.

Henderson had zich voorovergebukt in de slede, en nam behoedzaam het slappe lichaam van den ouden O'Kelly op in zijn sterke armen, en legde het neer naast dat van zijn zoon.

„Zullen wij hem begraven, mylord?” vroeg hij zacht.

„Ja James, wij mogen hunne lichamen niet ten prooi laten aan de wolven. De hemel alleen weet wat zij misdreven hebben — maar zij waren toch menschenlijke schepselen, en zoo moeten zij ook behandeld worden. Neem de scheppen — laten wij een graf in de sneeuw voor hen maken.”

Zwijgend werkten de drie mannen gedurende een half uur, om een diepe kuil te maken in de bevroren sneeuw.

Toen die ruim een meter diep was legden zij de lichamen er naast elkander in neder, vulden de kuil met sneeuw, stampte ze vast aan, en toen zij gereed waren zagen zij eensklaps Molly naast hun staan, diep ontroerd, bleek nog, en met tranen in de oogen, die zich langzaam op de knieën neerliet, en een kort gebed ten hemel zond, om te bidden voor het zieleheil van die ongelukkigen, die wel op vreeselijke wijze voor hun wandaden hadden moeten boeten.

Toen hief Raffles haar voorzichtig weder op, geleidde haar in de tent, en zeide zachtjes:

„Nu verbied ik je, kleine Molly, om nog

aan al die vreeselijke dingen te denken. Je moet nu slapen!”

„Ik zal niet kunnen slapen, mylord!” zeide de jonge vrouw zacht.

„Je zult het wel kunnen, omdat ik het wil!” hernam Raffles glimlachend. „Zie mij maar eens in de oogen.”

Half weerstrevend, half gehoorzamend keek de jonge vrouw in de donkere pupillen, van de groote, grijze oogen, en stamelde:

„Ik zal er aan moeten denken — ik zal het voor mij blijven zien!”

„Je zult er niet aan denken, Molly, je zult slapen!” zeide Raffles op vasten toon, en onder den invloed van zijn vasten blik sloot zij de oogen, haar hoofd viel achterover en Raffles legde haar voorzichtig neder op de dikke dekens, die in een hoek van de groote tent lagen, dekte haar toe zooals een moeder het zou hebben gedaan, en wierp nog een blik op het zachte, bleeke gezichtje.

Molly sliep vast!

Raffles ging de tent weer uit, en een kort oogenblik stonden de drie mannen daar zwijgend bij elkander, nog onder den indruk van dat korte, vreeselijke voorval, dat aan twee menschen binnen enkele minuten het einde had gebracht.

Toen dachten zij aan Jack. Raffles begaf zich naar de slede, maar de jonge pelsjager lag niet meer op zijn gewone plekje. Raffles keek even verbaasd rond, sloop toen naar de tent en sloeg de slip terug.

Dadelijk liet hij ze glimlachend vallen, en zeide zacht:

„Dat hadden wij ook wel kunnen vermoeden! Hij heeft zijn jonge vrouw in de armen genomen, en hij slaapt rustig. Dit alles heeft hem zeker zeer aangegrepen. De plek is niet aangenaam, om er te vertoeven, vrienden — maar wij zullen nu toch wel genoodzaakt zijn, hier den nacht door te brengen. Molly zoowel

als Jack hebben dringend rust noodig, en bovendien zijn de honden thans zoo uitgeput, dat zij volstrekt slaap behoeven. Overigens is de plek hier zeer goed. Men heeft hier weinig last van den wind, en — —”

„En wij kunnen even gemakkelijk overvallen worden, als Jim O’Kelly het werd!” voltooide Brand den zin. „Want ik bedenk daar, Edward, dat die schelmen er toch tenslotte in geslaagd moeten zijn, zich te bevrijden. Ik bedoel de twee schurken in het huis van Jack. Daarenboven zal de verdwijning van den ouden sheriff ook spoedig genoeg ontdekt zijn, men zal een en ander met elkander in verband brengen, en de vrienden van O’Kelly zullen wel spoedig tot een achtervolging overgaan.”

Raffles stond een oogenblik in gedachten, en zeide toen:

„Je hebt gelijk — maar het is nu eenmaal niet anders, de tent staat hier nu, het vuur brandt, wij zijn allen vermoeid, maar wij zullen achtereenvolgens waken, en ik elk geval ligt ons kamp een halven kilometer van den heuveltop. Men zal ons dus moeilijk onvoorzien kunnen overrompelen. Ik zal het eerst waken — zet spoedig onze eigen tent op, en als wij dan een geheelen nacht gerust hebben, zullen wij morgen weder frisch zijn, en verder kunnen trekken.”

Brand wilde nog een tegenwerping maken, maar hij zag tenslotte zelf wel in, dat men thans rust behoefde, na al die inspanning, en dat men dezen nacht niet verder kon trekken.

De honden van Jack hadden zich reeds om de tent geschaard, als om hun meester te beschermen tegen ieder gevaar, en de weinige honden die van den troep van Jim O’Kelly waren overgebleven, hadden zich op een behoorlijken afstand ingegraven in de sneeuw.

De lijken hunner kameraden lagen overal verstrooid, sommigen verschrikkelijk gehavend, stijf reeds als een plank door de felle koude, en Raffles vroeg zich niet zonder vrees af, of de lucht van het bloed de wolven niet zou aantrekken. Aan opruimen was echter niet te denken, want de kadavers waren reeds aan de sneeuw vastgevroren en zouden met houwelen moeten worden losgeslagen!

De dieren werden gevoederd, Brand en Henderson zetten haastig hun eigen tent op, allen aten wat beschuit en gedroogd vleesch, het vuur werd wat opgerakeld, en daar de beide mannen er voor gezorgd hadden, de

tent zoodanig te plaatsen, dat men van den heuveltop af het brandende hout niet zoo spoedig zou zien, viel er verder niets anders te doen, dan zich aan de Voorzienigheid toe te vertrouwen.

Raffles wikkelde zich nog dichter in zijn pels, trok zijn muts over de ooren, ging naast het vuur op een ledige pakkist zitten, met het geweer tusschen de knieën, en zoo dat hij, over de tent heen, den gevaarlijken heuveltop in het oog kon houden.

Nog even wat gestommel in de tent, toen Henderson en Brand zich gekleed en wel uitstrekten op de dunne ligmatrassen, en toen werd het stil.

Raffles hoorde niets anders dan nu en dan het doffe gekreun van een hond, die droomde, het neervallen van een pak sneeuw van de takken, hoog boven zijn hoofd, en heel ver het klagend geroep van een boschuil.

De maan stond zoo vol, zoo helder aan den hemel, de sterren fonkelden met zulk een klaarheid, dat men kilometers ver kon zien.

Inktzwart teekende zich het dennenbosch tegen de lucht en de omringende sneeuw af.

En voor de zooveelste maal onderging Raffles den invloed van die meedoogenlooze natuur, de eindeloosheid van de velden rondom, en de angstaanjagende stilte. Hij had zijn pijp ontstoken, en zat daar onbewegelijk, uur na uur, den blik steeds gericht naar den top van dien heuvel, vanwaar zij zelve de tent van O’Kelly het eerst hadden gezien, die daar nu naast zijn vader lag, onder het ijskoude dek.

Op den vastgestelden tijd stond hij op, half verstijfd van de koude, ondanks de nabijheid van het vuur, dat hij voortdurend had onderhouden, trad de tent binnen, en wekte Henderson, die wel eenige moeite had om wakker te worden.

De reus gaapte eens, rekte zich uit, greep zijn geweer en zijn tabaksbuidel, ging naar buiten, wierp eenige takkenbosschen op het vuur, en nam plaats op de kist.

En langzaam gleden weder de uren voorbij.

De koude scheen nog toe te nemen, en Henderson moest nu en dan opstaan, om, op eenigen afstand, stampend met zijn voeten en zijn armen over elkaar slaande, den bloedsomloop te herstellen.

De maan zonk langzaam neer, werd rooder, verloor haar melkwitten glans, maar in het oosten werd de hemel reeds lichter, van een zonderlinge saffraangele kleur.

Henderson wurmde niet zonder moeite zijn

trouwe horloge te voorschijn, een enorm nik- kelen voorwerp, dat hem nooit verliet, raad- pleegde het, stopte het spoedig weer weg, uit vrees dat de koude het kostelijke uurwerk mocht benadeelen, en ging Brand wekken om nu zelf nog een paar uren te kunnen rusten.

De jongeman was dadelijk klaar wakker, maar hij wierp toch nog een verlangenden blik naar zijn warme deken, toen hij opstond en uit de tent kroop.

„Niets bijzonders Henderson?” vroeg hij op zachten toon.

„Volstrekt niets, mijnheer Brand — alleen dat het zoo verschrikkelijk koud is, dat u nu en dan wat beweging zult moeten nemen, en liever niet veel moet nadenken want uw ge- dachten zouden in uw hersens bevrozen! Over twee uur is het zeker algemeene re- veille?”

„Ja James! Dan zullen wij opbreken, heeft mylord gezegd. Hoe spoediger wij Circle be- reiken, hoe beter het voor alles is. Jack moet daar ook rapport gaan uitbrengen bij de po- litie-autoriteiten over hetgeen hier is voorge- vallen.”

„Ik wist niet dat ze hier aan zulke dingen deden, mijnheer Brand!” zeide de reus schou- derophalend.

„Het is voor alles beter dat het gedaan wordt, Henderson — en nu wensch ik je nog een paar uren een goeden nachtrust toe, — ik ga mijn post betrekken.”

En als derde man ging Brand naast het vuur zitten, gapend, huiverend, ondanks de dikke kleederen die hij droeg.

Langzaam zag hij het licht worden, de maan zonk weg, de sterren doofden een voor een uit, en toen rees de zon tenslotte als een koperroode schijf boven de kim, en goot haar schuine stralen uit over de onmetelijkheid van de vlakte.

En Brand slaakte een zucht van verlichting.

Althans zouden zij nu niet in de duisternis overvallen kunnen worden door de vrienden van O'Kelly, indien deze hun spoor mochten hebben gevolgd.

Hij deed nog wat hout op het vuur, en na anderhalf uur te hebben gewaakt, begon hij reeds voorbereidselen te treffen voor het ont- bijt. Niet alleen omdat hij honger had, maar ook omdat hij in beweging wilde zijn.

Hij ging de groote theeketel halen, vulde hem met sneeuw, zette de ijzeren driepoot op bo- ven het vuur, en hing er den ketel met be- hulp van den ketting aan.

Van de slede ging hij de braadpan halen, reinigde ze, alweder met behulp van sneeuw, en een handjevol dennenaalden, sneed een paar reepen spek van het groote stuk af, en dat was bijna even moeilijk als het zagen van hard eikenhout, en ging toen verder voor de thee zorgen.

Hij zette de rumflesch gereed, want dat smaakte voortreffelijk in de heete thee, en deed het bloed weer sneller vloeien, en viel toen verwoed aan op het keiharde brood. Hij had een zeer sterk, vlijmscherp geslepen knip- mes, maar het duurde toch nog eenigen tijd, en het verwarmde hem waarlijk, alvorens hij erin geslaagd was, een paar hompen van die steenharde massa af te snijden.

Toen zijn thee gereed was, raadpleegde Brand nogmaals zijn horloge, wierp voor de zooveelste maal een blik op den heuveltop, en ging toen de beide mannen wekken.

En terwijl hij dat deed kroop ook Jack uit zijn tent, blijkbaar bijna geheel hersteld, en met een uitdrukking van innige tevredenheid en geluk op zijn gelaat.

„Zij slaapt nog, mijnheer Brand!” zeide hij zacht. „Ik heb haar maar rustig laten liggen, maar ik neem het u kwalijk, dat gij mij niet hebt laten medewaken!”

„Dat had mylord streng verboden, waarde Jack!” zeide Brand glimlachend. „Het doet mij genoeg, dat je blijkbaar weder de oude bent. Hier is thee — hier is een blikken kop — schenk je vast iets warmes in! Kijk, je hon- den verwelkomen je!”

Inderdaad waren de honden uit hun bed van sneeuw opgerezen, schudden zich af, geeuwden onbedaarlijk, rekten hun krachtige lichamen, en liepen kwispelstaartend om den teruggevonden meester heen.

Ook de honden van Raffles ontwaakten een voor een, en liepen snuffelend rond.

Brand trad de tent weder binnen, en riep luid:

„Opstaan! Het is klaarlichten dag. Laten wij spoedig ontbijten en verder gaan!” Tegelijk sloegen Henderson en Raffles de oogen op, wierpen de dekens van zich af, en traden naar buiten in de heldere vrieslucht.

Henderson stak zijn neus in de lucht, en zeide tevreden:

„Ik ruik daar goede dingen, mijnheer Brand. Een kop thee zal ons zeker goed doen.”

„En daar zie ik spek in de pan!”

„En dat spek zullen wij nu aanstonds eens

gaan braden James," riep Brand op vroolijken toon.

Hij had de pan bij de steel gegrepen, en trad er mee toe op het vuur, toen het voorwerp hem als door een onzichtbare macht uit de hand werd geslagen. Tegelijkertijd kraakte er in de verte een schot. Een kogel was dwars door de pan heengegaan.

„Daar zijn zij!" zeide Raffles kortaf. „Allen je geweren genomen, en plat ter aarde! Jack, fluit je honden! En de sleden nog wat dichterbij elkaar getrokken! Vlug wat — zij moeten een barricade voor ons vormen!"

Het bevel werd opgevolgd, en de reusachtige kracht van Henderson was noodig, de sleden weder los te maken van de sneeuw, waaraan zij waren vastgevroren. De drie sleden werden tegen elkander aangezet, in een flauwen boog, en daar zij hoog geladen waren, boden zij althans voorloopig een goede dekking. Een ding was echter noodlottig — men wist niet waar de vijand zich ophield.

Het schot scheen gelost te zijn, niet van den fatalen heuveltop, maar een weinig meer naar rechts, lager, en klaarblijkelijk van tusschen een groepje lage heuvels, die afzonderlijk in de vlakte lagen.

Naar alle waarschijnlijkheid hadden de achtervolgers daar dien nacht gekampeerd, zonder er eenig vermoeden van te hebben, dat de tegenpartij op een gewerschots afstand eveneens zijn tenten had opgeslagen.

En nauwelijks hadden de vier mannen zich achter de sleden verdekt opgesteld, of er kraakten bijna tegelijk vijf, zes schoten, en de kogels, blijkbaar van zeer verren afstand afgeschoten, sloegen plat tegen het ijzeren beslag van de slede, of drongen met een dof klap een paar centimeters door, in het harde, taaie hout.

„Dat schijnt een heele legermacht te zijn!" riep Henderson uit.

Brand had het hoofd onmiddellijk na het salvo voorzichtig een weinig opgeheven, en hij meende heel in de verte, op wel zes honderd meter afstand, iets zwarts te zien, dat een weinig bewoog.

Voor ieder ander zou de kogel nutteloos geweest zijn, maar Brand was in den grooten oorlog scherpschutter geweest, en daarom hief hij zijn geweer op, mikte zorgvuldig, en drukte af.

Over de vlakte heen kwam het geluid van een krijschende gil tot hem — en het zwarte ding verdween.

„Dat is tenminste één minder!" schreeuwde Jack lakoniek.

„Maar niemand kan zeggen met hoeveel zij zijn, Steele!" zeide Raffles op ernstigen toon. „Wij hebben misschien met een overmacht te doen."

Hij had nog niet uitgesproken of opnieuw knalden de schoten, en de sleden schokten er van.

En eensklaps hoorden zij achter zich de verschrikte stem van Molly, die riep:

„Wat is er toch? Wat gebeurt er?"

Jack keek verschrikt om, en zag haar recht op voor de tent staan, met de slip in de hand.

„Buk je dadelijk Molly!" schreeuwde hij. „Dat zijn de kerels uit Dawson."

„Ik kom u helpen!" zeide het vrouwtje eenvoudig, die snel was neergeknield. Zij ging in de tent terug, en kwam er weder uit met het geweer van O'Kelly.

Zij kroop haastig op haar beurt tot achter de slede, en zocht zich een goed plekje uit naast haar man, vast besloten om ditmaal haar leven duur te verkoopen.

Geruimen tijd bleef het stil.

Daarginds hield men zeker een krijgsraad.

Het was duidelijk, dat de vijand, hoe talrijk ook, geen stormloop zou durven wagen over die volkomen open vlakte, en over een afstand van zeshonderd meter.

Niets was daar, dat eenige dekking bood, en vijf goede schutters zouden hen gemakkelijk tot den laatsten man kunnen dooden.

Maar hetzelfde gold natuurlijk voor de aangevallenen, en die waren dus wel genoodzaakt, achter hunne sleden neergehurkt te blijven.

Het is waar, misschien zouden zij een poging hebben kunnen doen, zich in veiligheid te brengen achter de heuvels, waartegen de tenten als het ware aanleunden — maar dan zouden zij sleden en honden, dekens en levensmiddelen — alles wat onontbeerlijk was in den steek moeten laten, en daaraan dacht geen hunner maar een oogenblik.

Zij dachten echter wel aan hun ontbijt, en op zijn buik kruipend, ging Brand dan ook het spek ontdooien, en vervolgens bakken, de pan laag boven het vuur houdend, hij haalde het brood, hij schonk de thee in, en dat alles deed hij op zijn buik liggend — en in die houding aten allen ook, zonder zich voorloopig al te bezorgd te maken over den toestand. Want allen hadden zij grooten honger, en met een leege maag kan men niet strijden — volgens

de uitspraak van den grooten Napoleon!

De trekhonden kregen hun portie gedroogde visch, en vielen er hongerig op aan. Zij schenen vriendschap te hebben gesloten, misschien wel omdat zij het gemeenschappelijk gevaar beseften. Zij hadden zich dicht opeengedrongen achter de sleden, en lagen daar nu stil neer, met de verstandige snuiten op de uitgestrekte voorpooten.

Zoo verstreek bijna een uur.

En in al dien tijd gebeurde er niets.

„Zijn zij soms van plan, ons hier uit te hongeren mylord?” riep Henderson na eenigen tijd.

„Dan zouden zij veel geduld moeten hebben James, want van voedsel zijn wij gelukkig ruimschoots voorzien.”

„Misschien willen zij wel wachten tot de duisternis weer invalt, om ons dan te overrompelen!”

„Dat zou leelijker zijn!” hernam Raffles ernstig.

Hij dacht hier nog over na, toen het toneel plotseling volkomen veranderde. De kerels daar tusschen de lage heuvels, begonnen opnieuw te schieten, maar nu blijkbaar in een andere richting, en daar stooft eensklaps te rechter zijde van de belegerden een afdeeling infanterie op skis over de vlakke, steeds vurend, en klaarblijkelijk in de richting van den vijand.

Dat moesten troepen zijn van het naburige Fort!

Zij waren zeker een honderd man sterk, en blijkbaar op een oefentocht.

Een oogenblik later waren zij verdwenen achter een terreinplooi, maar het schieten duurde nog steeds voort.

En toen sprongen daarginds, tusschen de heuvels, wel achttien of twintig mannen op,

die al vurend retireeren wilden naar een plek, waar zij langer tegenstand konden bieden.

En onmiddellijk begon het vijftal den troep bandieten onder vuur te nemen.

Aldus van twee kanten bestookt, terwijl overal hun mannen neervielen, wierpen de schurken na enkele tellen hunne geweren op den grond, en het vijftal kon zien, hoe zij de handen opstaken, en het volgende oogenblik door de soldaten in hun donkerblauwe uniformen en hun platte petten, omringd en geheel ontwapend werden.

Een kwartier daarna sprak Raffles met den aanvoerder van de compagnie, een nog jongen luitenant, en verklaarde hem alles. De gevangenen bleken inderdaad te behooren tot de bende van O'Kelly, en de twee schavuiten, die Raffles in het huis van Jack had opgesloten, bleken ook onder hen te zijn, of liever te zijn geweest, want zij lagen voorover met drie of vier kogels in het hoofd op de sneeuw.

En dit was het einde van het schrikbewind van Pat O'Kelly en zijn zoon. Er werd reeds den volgenden dag een nieuwe sheriff in Dawson aangesteld, en de mannen die levend gevangen waren genomen, acht in aantal, werden onmiddellijk naar de gevangenis overgebracht.

Het bleken gevaarlijke individuen te zijn, met wie de Koninklijke Politie nog altijd een appeltje te schillen had.

Maar Steele en zijn jonge vrouw, vergezeld door de drie mannen die hen zoo dapper hadden terzijde gestaan, trokken nu onbekommerd naar het Noorden, om daar te gaan jagen op het kostbare haarwild.

De volgende aflevering (Nr. 656) bevat.

De diefstal in Drury Mansions.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885